REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 11th, 1964 — No. 662 — 20th YEAR OF PUBLICATION

BLIJVEN LUISTEREN

②

Wie soldaat is geweest, weet wel uit hoeveel verschillende karakters een leger is samengesteld. Tot in de kleinste onderdelen, zoals de sectie of de groep, kan de homogeniteit schijnbaar zoek zijn. Men zou zeggen, dat met zulk een vergadering van tegenstrijdige karakters het onmogelijk is een gemeenschappelijk doel te bereiken.

Maar laat de nood maar eens aan de man komen! Als er gevaar dreigt, dan vallen vele verschillen weg. Dan komt de eenheid, die voorheen schuil ging, sterk naar voren en voelt men dat men bij elkaar hoort. Wie in dienst geweest is toen er oorlog was, hetzij in eigen land of overzee, weet wat het is.

Wij willen dit beeld voor ogen houden, wanneer wij verder gaan met het onderwerp, waarover wij in ons vorig nummer schreven. Onze eenheid ligt niet in het feit, dat wij verschillende karakters hebben of verschillend denken, maar onze eenheid ligt in het feit dat wij niet meer van onszelf zijn, dat wij ten diepste niets meer over onszelf hebben te vertellen, dat wij *gekocht* en daarom het eigendom van Jezus zijn.

Wij moeten niet egocentrisch zijn in ons geloof. Jezus heeft ons niet gered om onzentwil, omdat er bepaalde aantrekkelijke punten in ons karakter waren. Hij heeft ons alleen gered terwille van Zijn Vader. Het gaat om Hem, om Zijn plan en Zijn doel.

Dit is het hart van de zaak. Dit is het ontmoetingspunt.

Maar het is tevens ons beginpunt.

Dat wil niet zeggen, dat wij hier *niet* blijven staan, maar van hieruit verder gaan. Goed, verder gaan . . . maar hoe? Durven wij het met elkaar aan de verhoudingen en de toestand te analyseren? Voor zover wij weten is dit niet gedaan tot dusverre. Er is wel gediscussieerd en gepolemiseerd over bepaalde onderdelen, maar een ronduit gesprek over onze onderlinge verhoudingen is niet populair. Wij gevoelen best, dat er bezwaren zijn om dit zwart op wit te zetten. Want hiermede laten wij onszelf niet van de beste zijde zien. Dit bezwaar moeten wij dan maar nemen. Tenslotte ontsiert het boetekleed niemand.

Er zijn er onder ons, die warme voorstanders zijn van de Wijsbegeerte der Wetsidee en die zich beijveren voor het stichten van een universiteit. Nu gaat het er niet in de eerste plaats om, of wij allemaal dóór hebben wat die Wijsbegeerte der Wetsidee bedoelt en omvat, en het gaat er ook niet om of wij allemaal de mogelijkheid tot het stichten van een universiteit zien. De vraag die ons eerst interesseert is, *waarom* die mensen zich voor die wijsbegeerte beijveren en die universiteit zouden willen gevestigd zien.

Wat die mensen bezielt — en wij gevoelen geen schroom om dit hier zo te zeggen — is, dat zij het gebied van de wetenschap willen brengen onder het gezag van Gods Woord. Zij willen de wetenschap zien als deel van het leven, dat door hun Heiland is gered. Zij zijn er tot op de bodem van hun ziel van overtuigd, dat ook de wetenschap moet leiden tot God. Daarbij maken die mensen wel fouten. Natuurlijk wel en helaas wel. Maar wij hebben geen recht en geen grond om te zeggen of te suggereren, dat zij niet bij het beginpunt begonnen zijn. Zij hebben ook gezien, aan hoeveel gevaren de jongens en meisjes bloot staan, die de campus van de openbare universiteit bevolken. En laat niemand denken, dat die gevaren wel wat meevallen. Die jongens en meisjes zijn hun en onze kinderen, die aan hun en onze zorgen zijn toevertrouwd, en waarvan wij geloven, dat zij in het Verbond begrepen zijn.

Nu zijn er anderen, die een eigen universiteit te hoog gegrepen achten. De gedachte op zichzelf trekt hen wel aan, maar de praktische uitvoerbaarheid ligt huns inziens buiten ons bereik. Daarover kan natuurlijk verschil van inzicht bestaan. Maar dit verschil van inzicht betreft de implementatie, de verwezenlijking van wat men graag zou zien gebeuren. Het behoeft echter in het geheel niet te betekenen, dat men over het principe verschillend denkt.

Wat zien wij echter om ons heen? Dat beide groepen zich teleurgesteld gevoelen. Was het nu alleen nog maar zo, dat de ene groep klaagde over te weinig steun en de andere groep het gevoel had niet mee te mogen doen, dan was het waarschijnlijk zo erg nog niet. Maar men gaat zich nu vasthaken in vermeende of echter principiële verschillen. De een meent dat de ander een intellectualist is en de ander meent dat de een een piëtist is.

Niet iedereen valt uiteraard in een van beide groepen. Er zijn nuanceringen, doch hiermede hebben wij toch wel de twee uitersten gekenschetst. En die uitersten kunnen elkaar, naar veler gevoelen, niet vinden. Maar dit is nu precies de fout: als zij elkaar niet vinden kunnen, is er aan het begin iets mis. Het hart van de zaak is het ontmoetingspunt bij de Heiland. Hoe kan het mogelijk zijn, dat wij elkaar niet vinden, als Jezus ons Zelf bij Hem samenbrengt? Wie kan dit verdedigen en wie durft het aan dit te beweren? Als er geen samenwerking onder ons mogelijk is op een of ander terrein, dan ligt dit niet aan dat terrein, maar dan ligt dit aan *ons*. Als wij dit niet zien, dan komen wij nimmer bij elkaar, want dan knipt God de communicatie door. Dan begrijpen wij elkaar niet meer, dan zoeken wij op zijn best contactpunten zonder die te vinden. En dan kan de Heiland onder ons niets uitrichten. Want dan is er geen geloof, geloof in Hem, dat Hij het doen kan en alléén doen kan. Dan doen wij dezelfde ervaring op als de mensen in Nazareth, die wel versteld stonden over hetgeen Jezus zei, maar de band aan Hem, de gemeenschap met Hem niet kenden. Die houding wordt met één zin in de Bijbel opengelegd: "En Hij deed daar niet vele krachten wegens hun ongeloof" (Matth. 13:58).

Het is niet gemakkelijk over deze dingen te schrijven. Men kan dit uitleggen zoals men wil. Wij willen er (misschien geheel ten overvloede) de nadruk op leggen, dat het er ons niet om te doen is, één van beide vleugels te treffen. Het is ons er om te doen, dat wij samen zien, dat wij bij elkaar behoren, dat wij ons gezamenlijk ontmoetingspunt en beginpunt hebben.

Als het inderdaad een beginpunt is, dan moeten wij samen verder. Ja maar, horen wij iemand zeggen, zijn wij al niet veel te ver uit elkaar gegroeid? Zijn de verschillen niet te diep en de opvattingen en aspiraties te ver verwijderd? Beslist niet, als wij onze ontmoeting bij Jezus hebben.

Stel u voor, dat een ouderling huisbezoek moet afleggen bij iemand, van wie hij vermoedt, dat een goed gesprek wel haast ondenkbaar is. Die ouderling is natuurlijk toch gegaan, want hij moest. Maar hij is er met een biddend hart heen gegaan. En het ging! Het werd een goed en diep gesprek waarin reserves wegvielen en waarin van hart tot hart gewerd gesproken. Zo'n ouderling denkt dan later misschien nog wel eens terug aan zijn vrees of het wel goed zou gaan met dat bezoek, maar hij kijkt tegen die mensen nu heel anders aan. Waarom? Omdat zij elkaar bij de Heiland hebben ontmoet.

Wij kunnen twee dingen doen.

Wij kunnen het hoofd laten hangen en zeggen, dat het maar een jammerlijke toestand is dat zonen van hetzelfde huis zo ver van elkaar verwijderd kunnen leven. Wij kunnen menen, dat het onze taak is om degenen, die ons niet begrijpen of door ons ideaal niet zijn gegrepen, dan maar te laten voor wat zij zijn.

Maar wij kunnen onszelf afvragen of hier wellicht een "challenge" ligt, of God misschien de deuren gesloten houdt opdat wij bij Hem zouden aankloppen en het geheel op Hem zouden werpen.

Er bestaat geen twijfel, dat dit laatste het geval is, ook al zou deze of gene ons standpunt te zwak en te sentimenteel vinden.

Toen Jezus op aarde was, kon Hij buitengemeen fel optreden tegen hen, die het Koninkrijk van Zijn Vader tegenstonden. Hij striemde hen en Hij betitelde hen als hypocriten en witgepleisterde graven. Maar wanneer Hij met Zijn volgelingen sprak over de onderlinge verhoudingen zei Hij: ". . . leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart".

Hoe hebben wij elkaar leren kennen? Was het niet bij Hem?

D.F.

Militaire training voor Indonesische vrouwen

Dezer dagen verschenen er berichten in de pers dat Soekarno voorbereidingen treft voor een oorlog. De foto laat ons Indonesische vrouwelijke vrijwilligers zien, die hun vaardigheid beproeven met het schieten met de bren, een automatisch machinegeweer. Vele vrouwen hebben reeds een militaire training gehad in het kader van de "Maleisie-campagne". Onder hen bevinden zich vrouwen uit alle lagen van de bevolking, inclusief overheidspersoneel, studenten en arbeidsters.

De Christen in de Amerikaanse samenleving ☆) ①

door BERNARD ZIJLSTRA

HISTORISCHE ACHTERGRONDEN

De redactie van *Ned. Gedachten* heeft mij uitgenodigd een paar artikelen te schrijven over de plaats van de Christen in de Amerikaanse samenleving. Hier wil ik gaarne gebruik van maken, niet omdat er nu zoveel nieuws is te vertellen, want de recente ontwikkelingen in Amerika (de dood van Kennedy, de rassen-kwestie, de aanstaande verkiezing) behoren tot het dagelijkse nieuws. Het kan niet mijn doel zijn de journalisten te verbeteren.

"OECUMENE"

Maar er is een andere reden warom ik voor een Nederlands publiek wel eens iets wil schrijven over Amerika en de plaats van de Christen in haar samenleving. Ik heb nl. dikwijls het gevoel dat er onder Nederlandse Protestanten soms maar zeer weinig belangstelling is voor het concrete leven van Christenen in andere landen. En dat men er daardoor ook weinig van weet.

Nu is het natuurlijk onmogelijk om overal mee op de hoogte te zijn. Maar voor het doorwerken van de Christelijke boodschap in deze wereld is het wel vereist dat wij de "horizon" van onze belangstelling niet al te beperkt stellen. De Kerk heeft een wijde en grootse taak in de gehele wereld. Dit geldt ook voor de verhouding van geloof en politiek. Deze taak is georienteerd en gedifferentieerd naar de verschillende landen. Men kan niet overal tegelijk zijn. Ons werk is vnl. beperkt tot onze naaste omgeving. Maar om bekrompenheid te voorkomen moet men ook deze naaste omgeving zien als een deel ven het grote theater van Gods daden in de komst van Zijn Koninkrijk.

Dit moet met nog meer klem gezegd worden als het waar is dat de herleving van het Protestantisme in Nederland sinds 1830 inzichten in de vertolking van het evangelie heeft verworven welke ook voor andere landen belangrijk zijn. Dikwijls heeft men hiervan in Nederland totaal geen besef. Om dit besef enigszins te kweken moet men wel iets weten over het Christendom in andere landen. In deze serie wil ik iets zeggen over Noord Amerika. En dan eerst iets over de historische achtergronden.

PURITANISME

Om het Christelijk karakter van Amerika te verstaan moet men teruggaan tot de 17de eeuw. Toen arriveerden de "Pilgrim Fathers", verjaagd uit Engeland, in Amerika. Zij kwamen daar om een Christelijke staat te vestigen. Deze eerste grondleggers worden veelal *Puriteinen* genoemd vanwege hun ascetische leefwijze (b.v. een zeer strenge zondags-opvatting), hun streng-orthodoxe leer, hun oppositie tgen de katholiserende tendenzen in de Engelse staatskerk, en hun groot verantwoordelijkheidsbesef vooral op economisch terrein.

Dikwijls worden de Puriteinen beschouwd als Calvinisten, en er zijn veel historici, die het Calvinisme zien als een van de fundamenten van de Amerikaanse cultuur. Dit is een complex probleem, en het is hier niet de plaats er uitvoerig op in te gaan. Men kan gerust aannemen dat een stuk van de erfenis van de reformatie in het Puritanisme is verwerkt.

Ook is het duidelijk dat het Calvinisme door ascetische trekken is bedreigd geweest. Maar toch mag men het Puritanisme van de 17de eeuw niet gelijkschakelen met de grondbeginselen van de 16de eeuwse Reformatie. Op het gebied van de theologie hebben zeer uiteenlopende figuren als Barth, Schilder en Berkouwer dikwijls gewezen op het grote verschil tussen het denken van Luther en Calvijn en het "orthodoxisme" van de 17de eeuw. In Nederland ziet men dit verschil in een persoon als Voetius. En dit verschil is ook aanwezig bij de Puriteinen, de eersten die het Protestantisme naar de nieuwe wereld brachten.

BIBLICISME

Een kenmerk van dit Puritanisme is haar *biblicisme*, de poging nl. om in de nieuwe wereld de toestanden van de bijbel, vooral van het Oude Testament, zoveel mogelijk te herscheppen en de letterlijke regels van het O.T. opnieuw toe te passen. Calvijn heeft dit niet willen doen, en het gevaar is dan ook zeer groot dat men in een farizeïsme terecht komt door allerlei regels en regeltjes van de bijbel te kennen en op deze basis een strenge moraal bouwt, maar dat men de *kern* van het evangelie begint te vergeten.

Dr. A. A. van Schelven heeft op dit verschil gewezen in een prachtig hoofdstuk over "Het Biblicisme der Puriteinen van Massachusetts" (d.i. een van de eerste koloniën). Hij gebruikt ook het woord "independentisme" voor het Puritanisme en schrijft: "En is in het Presbyterianisme doorgaans meer de openbaring van het oorspronkelijke, continentale Calvinisme te vinden geweest, dat Independentisme was nooit vrij van mysticistisch-spiritualistische, Anabaptistische tendenzen" (*Uit den strijd der geesten*, 1944, p. 136).

De grondleggers van Amerika brachten een deel der erfenis van de Reformatie met zich mee, maar ook van middeleeuwse trekken welke niet met de grondtoon van de Reformatie konden samengaan.

RATIONALISME

Daarom was het Puritanisme ook niet in staat het rationalisme van de 17de en 18de eeuw tegen te gaan. Wat is het *rationalisme?* Het is de verheerlijking van de *ratio*, de rede. Maar de "rede" bestaat niet, het is een on-ding. Want hoewel de mens door God geschapen is met verstand, met de capaciteit om zichzelf en Gods schepping te verstaan, de mens heeft geen "rede". Want de rede is een *ingeboren* kennis van de wet en de norm voor het leven. De "rede" is het innerlijk licht in de ziel van de mens waarmee de mens zelf zijn weg kan vinden in de wereld ook buiten de Woordopenbaring om. De mens brengt zelf zijn "licht" mee voor weg en werk. Dit rationalisme is dus het grondmotief van de Verlichtingstijd.

Nu is het natuurlijk duidelijk dat de mens zo'n ingeboren kennis van de wet niet heeft buiten Gods openbaring om. Toch heeft de kerk in de 17de en 18de eeuw zich geaccommodeerd aan deze on-Schriftuurlijke zienswijze. Deze accommodatie kan men een *synthese* noemen, een vermenging van niet bij elkaar behorende elementen welke zichzelf dan onderling beïnvloeden, zodat de zuiverheid van beide verloren gaat. Deze "synthetische" houding is in veel opzichten karakteristiek voor het Christendom in Amerika. Dit begon al vroeg, en een radicale wending is er nooit gekomen. De *Zeitgeist*, de geest der eeuw, heeft altijd een grote invloed gehad op het denken en doen van de Christen in de Angelsaksische landen. Terwijl het Christendom in Europa zich keerde tegen het rationalisme wijst Van Schelven er op dat "Aufklärung (Verlichting) en Christendom in Amerika — evenals Engeland — volstrekt niet zo diametraal tegenover elkaar heb-

(Vervolg op pag. 2)

*) *Dit en de volgende artikelen worden tegelijkertijd geplaatst in het Nederlandse tijdschrift "Nederlandse Gedachten".* Red.

De Christen in de Amer. Samenleving

(Vervolg van pag. 1)

ben gestaan, als dat in Frankrijk het geval is geweest" (a.w., p. 235)

RELIGIE EN . . .

Het gevaar van de verbinding betekent een verzwakking van het Christelijk geloof. Het alomvattende van Gods Openbaring word *beperkt*,, b.v. tot gezin en kerk, terwijl de rest van het leven onderworpen is aan andere normen. In de 18de eeuw waren dat de normen van de rede, het *natuurrecht*. Dit normensysteem werd dan gekerstend door het maar gelijk te stellen met de Wet Gods, zoals Van Schelven schrijft over een van de leidinggevende personen uit Puriteinse kring (a.w., p. 235).

Later werd de verbinding, de synthese weer iets anders. B.v. de idee van de volkssouvereiniteit werd op een Christelijke manier gedoopt door haar te verbinden met het ambt aller gelovigen, enz. Maar in dit alles werd de radicaliteit van het evangelie verzwakt. Religie werd langzamerhand beschouwd als een *aspect* van het menselijk leven i.p.v. als haar *kern*. De godsdienst, de *dienst aan God*, zou zijn een *onderdeel* zoals ook de kunst, de politiek, het onderwijs een onderdeeel ervan zijn. Terwijl juist de Reformatie ons had geleerd dat de dienst van God moet blijken juist *in* al die terreinen van het leven. De religie staat niet *naast* die terreinen. We kunnen niet spreken van religie *en* . . . kunst, religie en . . . cultuur. Kunst en cultuur en politiek en onderwijs zijn aspecten van de dienst aan God.

Dit centrale bijbelse inzicht is verloren gegaan in de geschiedenis van het Christendom in Amerika. Daarom moet men voorzichtig te werk gaan als men het heeft over het Calvinisme in Amerika, want ik dacht dat juist het Calvinisme dit bijbels inzicht telkens naar voren heeft willen brengen. Het verlies van dit inzicht was juist de achtergrond van de "synthese", van de aanpassing aan de geest der eeuw.

Groen van Prinsterer en Da Costa hebben dit ook onderkend in het Christendom van hun tijd. Zij hadden bezwaren tegen de geest der eeuw. Deze bezwaren hebben geleid tot een herleving van de Reformatie in Nederland. Dit *reveil* is in de Engels-sprekende wereld in die mate niet bekend.

MET ONZE BESTE WENSEN

In de Christian Reformed Church van Clinton, Ont. werd op 15 augustus jl. het huwelijk voltrokken tussen Wilma van Oenen en Peter Groot. De bruid is de dochter van Mr. en Mrs. John Van Oenen te Port Albert, Ont. en de bruidegom is de zoon van Mr. en Mrs. Norman Groot van Houston, B.C. Het bruidspaar heeft zich te Stoney Creek, Ont. gevestigd.

EEN SYMPATHIEKE DAAD VAN NEGERS

Teneinde te bewijzen, dat niet alle negers schuld hebben aan de ongeregeldheden in de U.S., heeft een groep negers in North Philadelphia een stand opgericht, waar politiemannen — en alleen zij — gratis koffie kunnen krijgen. De foto links toont een politieagent, die het bewijs in ontvangst neemt van hen, die laten blijken, dat "most of us respect for the law" hebben. Op de foto rechts ziet men een politieman de inventaris opnemen van goederen, die op plunderaars heroverd zijn.

BOEKBESPREKING:

Zuidafrikaans samenleven

door H. J. Brinkman

Fa. J. Heynis Tsz., Zaandijk, 1964

Zuid-Afrika zal wel in het brandpunt van de belangstelling staan in de komende jaren. Zo af en toe lezen we nieuwsberichten in onze dagbladen en "weeklies", die er op wijzen dat het gist in het land waar wij geestelijk zo nauw aan verbonden zijn.

We lazen pas hoe de blanke bevolking van de jonge republiek met geweren en pistolen oefent, om in ieder geval gereed te zijn als de landen van noord en centraal Afrika mochten aanvallen. Dat hebben die landen vorig jaar aan elkaar beloofd op een conferentie in Addis Abeba en het valt niet te ontkennen dat heethoofden als president Nkruma van Ghana het ideaal van een "bevrijding" van de Zuidafrikaanse Bantoes voor zich zullen houden om er politieke munt uit te slaan.

In de Verenigde Naties wordt Zuid-Afrika ook niet vergeten en er zijn heel wat landen, ook Europese, die al meer dan een jaar geen handel meer doen met Zuid-Afrika.

En dit is allemaal om het rassenbeleid van de Zuidafrikaanse regering.

Het is goed dat wij ons op de hoogte blijven houden met wat daar gebeurt en proberen te verstaan wat de achtergronden zijn van het huidige rassenbeleid. In het boekje "Zuidafrikaans Samenleven" is de auteur er in geslaagd om ons iets te vertellen over de geschiedenis van Zuid-Afrika en heel speciaal de politieke geschiedenis die vorm gegeven heeft aan de apartheidspolitiek zoals we die nu kenen.

Omdat wij vorig jaar in *Calvinist Contact* over ditzelfde onderwerp een serie artikelen schreven is het een leerzame bezigheid geweest om dit boekje door te lezen. De heer Brinkman is twee maal in Zuid-Afrika geweest in de laatste jaren en hij is dus behoorlijk gekwalificeerd om over dit land te schrijven. Telkens weer merk je in zijn werk dat hij getracht heeft de zaak grondig te onderzoeken en waar nodig geeft hij de informatie-bronnen.

Het boekje leest gemakkelijk, de taal is niet ingewikkeld en het geheel wordt in logische orde aangeboden.

Wat de schrijver in Zuid-Afrika zag heeft hij niet allemaal kritiekloos aanvaard. Hij is er in geslaagd om een werkje te schrijven dat objectief is. Hij vraagt niets meer dan begrip voor wat er in Zuid-Afrika gebeurt en nodigt de lezer uit om zelf een oordeel te vormen. Voor eventuele verdere studie geeft hij een bibliografie waaronder enkele heel goede werken (zowel voor als tegen apartheid) in het Engels.

In het eerste gedeelte, dat handelt over de geschiedenis, heeft de schrijver alleen aangehaald wat belangrijk is voor de behandeling van het rassenvraagstuk. Vanaf het eerste contact met inboorlingen en het eerste huwelijk tussen een blanke en een Hottentots meisje tot de na-oorlogse immigratie uit het noorden en het vraagstuk van de industrie-neger, vinden wij een interessante ontwikkeling. De schijver onderscheidt vier fases in de verhouding tussen blank en zwart.

De eerste fase is die van het pioniers-tijdperk. Pioniers, jagers en reizigers trekken het binnenland in waar het eerste contact met de 'wilde' inboorlingen plaats vindt.

Dan volgt een periode van zending, blank bestuur en rechtspraak. De inboorlingen worden onderworpen en zij beginnen de westersen te imiteren in kleding en ook in de wijze van wonen: de geldhuishouding wordt de basis van hun gemeenschap.

Vervolgens komen zij in dienst van de blanken. Er ontstaat een baas-knecht verhouding. De Bantoe en kleurling blijven ondergeschikt aan de superieure blanke.

De vierde fase is het tijdperk waarin de niet-blanke reageert, gelijkheid eist en desnoods gebruik maakt van stakingen en revolutionaire methoden om zijn doel te bereiken.

In deze vierde fase waarin wij nu leven is het streven naar aparte ontwikkeling het officiële beleid van de regering geworden. Door de jaren is het verantwoordelijkheidsbesef voor Bantoe-ontwikkeling het sterkst bij de Afrikaans sprekende bevolking naar voren gekomen. De Calvinistische levensovertuiging heeft hier zeer zeker invloed op gehad.

De Bantoes zijn geen homogene groep. Zij bestaan uit verschillende stammen, ieder met hun eigen taal. Een klein percentage spreekt Afrikaans of Engels en bijna al het onderwijs wordt in hun eigen taal gegeven. Over het onderwijs en de onderwijswetten is de schrijver het niet overal eens met de regering. Ook over de loonwetgeving is hij kritisch. Maar toch laat de schrijver duidelijk uitkomen dat de Bantoe in Zuid-Afrika het veel beter heeft dan waar ook op dit grote continent en dat de blanken in Zuid-Afrika veel opofferen voor hun zwarte medeburgers.

De Bantoe-gebieden in Zuid-Afrika beslaan 46% van het Zuidafrikaanse grondgebied. Geen blanke mag daar grond kopen. De Bantoe-gebieden zijn ook de vruchtbaarste gebieden, waarvan de opbrengst per 100 acres overeenkomt met de opbrengst van 147 acres in de blanke gebieden. Een kaartje in het boek geeft ons een idee waar de niet-blanken wonen.

Er wordt interessant geschreven over de samenleving in die Bantoe-gebieden en dit zijn de aardigste stukjes in dit boek. In een tijd waarin het rassenvraagstuk, hier in Noord-Amerika en elders, om en oplossing vraagt is het goed op de hoogte te blijven met wat er in Zuid-Afrika gebeurt. Dit boek wordt aan allen aanbevolen die zich willen verdiepen in dit moeilijke probleem van onze tijd.

John Knight

Waar is Mr. H. Rooseboom?

Bij Mr. G. Denhartog, Guide Travel Bureau in Aylmer, Ont. is een klein pakje bezorgd, dat bestemd is voor Mr. H. Rooseboom, R.R. 2, Aylmer, Ont. en dat afkomstig is van H. Wies, Julianastraat te Emmen, Nederland.

In Aylmer is echter geen Mr. Rooseboom bekend. Indien iemand hier nadere inlichtingen kan verstrekken, dan gelieve men zich rechtstreeks met Mr. G. Denhartog, Guide Travel Bureau, 39 King St., Aylmer, Ont., in verbinding te stellen.

GAAT U NAAR
Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 346.90

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

Buy Bonds

FOR THE JOHN CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF GUELPH, ONTARIO.
Bonds of $100.00, $500.00 and $1000.00, bearing 6% interest.
Not redeemable for 5 years.
Contact:
Mr. P. Matter,
311 Suffolk Street,
Guelph, Ontario.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

All kinds of FARMS and BUSINESSES for sale in the Niagara Area - Welland, St. Catharines, Niagara Falls, Wellandport, Wainfleet.

GEO. DUGAN Realtor
18 King, WELLAND, Ontario
732-7517

HOLLAND LIFE
1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:
TORONTO, 2828 Bathurst St. RU 7-5637
HAMILTON, 20 Tisdale St. S. JA 8-0147
ST. CATHARINES, 94 Church Street MU 4-6385
LONDON, 150 Elmwood Ave. GE 8-8439

Kantoren:
MONTREAL, 3600 Van Horne 731-9421
VANCOUVER, 1280 West Pender MU 3-9685
EDMONTON, 12421 - 118th Ave. GL 4-3260
CALGARY, 3335 Boulton Road 289-5748

GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVOORZIENING

TORONTO BOARD OF EDUCATION
AVONDCURSUSSEN VOOR NIEUW-CANADEZEN

BLOOR COLLEGIATE INSTITUTE - 1141 Bloor Street West (nabij Dufferin Street)
(maandag—woensdag)
(dinsdag—donderdag)

CENTRAL HIGH SCHOOL OF COMMERCE - 570 Shaw Street (ten Zuiden van Harbord Street)
(maandag—woensdag)

EASTERN HIGH SCHOOL OF COMMERCE - 16 Phin Avenue (nabij Chatham Avenue)
(maandag—woensdag)
(dinsdag—donderdag)

HUMBERSIDE COLLEGIATE INSTITUTE - 280 Quebec Avenue (nabij Humberside Avenue)
(maandag—woensdag)

KING EDWARD SENIOR PUBLIC SCHOOL - (Bathurst Street even ten Noorden van College Street)
(maandag—woensdag)

McMURRICH SENIOR PUBLIC SCHOOL - 115 Winona Drive (ten Zuiden van St. Clair Avenue)
(maandag—woensdag)

NORTH TORONTO COLLEGIATE INSTITUTE - 17 Broadway Avenue slechts 1 blok ten Noorden van Eglinton Avenue (ten Oosten van Yonge Street)
(maandag—woensdag)

PARKDALE COLLEGIATE INSTITUTE - 209 Jameson Avenue (ten Zuiden van Queen Street West)
(maandag—woensdag)

INSCHRIJVING
Inschrijving zal in bovengenoemde scholen op 21, 22 en 23 september plaats vinden, om 7 uur n.m. Inschrijfgeld is $5.00. De cursussen zullen op 28 september om 7.30 n.m. aanvangen.

CURSUSSEN
Vereenvoudigd Engels voor beginnelingen; Lager Engels en Burgerschap; Senior Cursus.
Gelegenheidscursussen voor Volwassenen, buitenlanders en geboren Canadezen, die willen leren lezen en schrijven
(op Bloor Collegiate Institute op dinsdag en donderdag avonden)
Speciale cursussen voor Derde Jaars Gegradueerden — maandag en woensdag op Humberside Collegiate Institute, Bloor Collegiate Institute, McMurrich Senior Public School en Eastern High School of Commerce.

CURSUS OMVAT
Fundamenteel Engels, een wetenschappelijk trapsgewijs opklimmende cursus voor Nieuw-Canadezen en spraak, lezen en schrijven in Engels; Dagelijkse Zaken; Inlichtingen omtrent Naturalisatie; Canada en haar volk; Groep Bespreking; aanschouwelijke hulpmiddelen.

INLICHTINGEN KUNNEN BIJ DE AFZONDERLIJKE SCHOLEN DES AVONDS NA 21 SEPTEMBER WORDEN VERKREGEN.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON BOOK- & BIBLE HOUSE
[illegible]8 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

Praise Ye Jehovah!

Praise ye Jehovah because He alone is God and because we may serve Him! Praise ye Jehovah" might very well have been the theme of the sixth annual Unionvil'e Conference, again held at the Cherry Hill Farm, sponsored by the ARSS. It was again a most rewarding experience to spend three days with Christians who are interested and devoted to Scripturally directed learning. Under the able leadership of conference chairman Rev. J. Vos, who ruled with a strict, but loving hand, the program was run off smoothly.

As in other years, the lecturers were men, dedicated to the cause of Christ's Kingdom and excellently qualified to speak on their respective topics.

DR. VAN DER HOEVEN

Dr. Van Der Hoeven, professor in Philosophy at the Free University in Amsterdam, spoke on Phenomenology with as central viewpoint: phenomenology as a "critique of reason". In the first lecture, entitled **Husserl and the crisis of European "reason"**, Dr. Van Der Hoeven discussed the importance of phenomenology; Husserl, the father of phenomenology, and his awareness of "crisis"; as discussion of the main lines of Husserl's first important philosophical publication, **Logical Investigations** and the further development of Husserl's thought. The second lecture dealt with **Phenomenology and Existentiallsm,** emphasizing the philosophers Scheler, Heidegger and Sartre. Towards the end of the second lecture it became clear already that Prof. Van Der Hoeven had a problem to face: he was too well prepared. The third lecture will, however, appear in print in the **Christian Perspectives 1964**, but has not been delivered to the full in Unionville. The majority of Prof. Van Der Hoeven's audience found the food too hard to digest in one sitting and they will be doing some rehashing in years to come. We hope to hear much more of Dr. Van Der Hoeven here in Canada in the future because the Christian insights we were shown proved to be most valuable.

DR. KOOISTRA

Dr. Kooistra, minister of the First Christian Reformed Church of Toronto, the other main lecturer this year, was not a stranger at Unionville. Not only is Dr. Kooistra president of the ARSS, but he was also one of the main lecturers in Unionville last year. This year the main title of his lecture was **A Christian Critique of University Education** with subtitles **The University and its Abolition of God, of Man and of Truth.** Taking as point of departure C. S. Lewis' **That Hideous Strength,** Dr. Kooistra showed that the modern university is about to create a new almighty god. Man thinks that he has abolished God; he has declared that God is dead. Yet man needs a god and therefore creates one — it may be "Reason", "Science", "Society". The Christian knows that God Himself cannot be abolished. According to Rom. 1:23 and 25, man only changes the glory and the truth of God. The god who is abolished is not really God.

Many people don't accept the thesis that true knowledge is only possible when subservient to true religion and arises from the knowing activity of the human heart enlightened by the Word of God through the Holy Spirit (educational Creed ARSS). Many, however, reject also the antithesis — we must create another god or serve an idol — and try to settle for a synthesis, i.e., they take their position somewhere in between. Such a synthesis is torn apart by the fact that thesis and antithesis move in opposite directions. This Dr. Kooistra illustrated from the history of public education in the North American continent. Mann (1796-1859) thought that it was possible to teach non-sectarian religion in the public schools; Harris (1836-1908) stated that schools were only for secular education, the religious training to be left to the home and the church; Dewey (1859-1952) taught that only such a religion was acceptable, which unified society and in this way secularized the Christian religion itself.

In the second lecture Dr. Kooistra showed the formalistic and functionalistic direction in which university education has been moving and still is moving. After man has abolished God, man cannot be man any longer. In abolishing God, man abolishes himself. Man is not able anymore, to see man in his unity, in his selfhood. He is torn apart into a number of functions. Dooyeweerd says: "The mystery of the human I is, that it is indeed, nothing in itself." The relation to God, to his fellowmen and to all the rest of created reality is needed for man in order that he can understand himself. The apostate man tries to find a point of departure in society and therefore he makes sacrifices to a group, which must make human life meaningful. This is the idea of man about whom William H. Whyte wrote in **The Organization Man.** However, man can only be man as the image of God for thus man has been created.

The third lecture demonstrated that in reducing the apostate man to an aspect of human life, man also looses sight of the body of true knowledge, as this coheres in Jesus Christ, Whom we know from the Scriptures. Mankind tries to escape the inescapable antinomies towards which he is moving by stating, as e.g. the educator Butts does: "faith in the human intelligence offers the best hope for man to solve his problems and achieve his values." However, Christians don't have to look for direction within the limits of their own possibilities, because they know Him, Who is THE TRUTH and therefore THE WAY and THE LIFE, even Jesus Christ, Who is the power of God and the wisdom of God (John 14:6; I Cor. 1:24).

Dr. Kooistra's analysis of the philosophical outlook in modern education was a very penetrating one, and once the lectures appear in print, they should prove to be a very valuable addition to the body of Christian writings indicative of the attempt to apply our Christianity to all spheres of life.

DR. RUNNER

Dr. Runner has always been an inspiring speaker and he did again fulfill this expectation in the evening address during the public meeting. In his speech, entitled **Together or Alone,** Dr. Runner showed that we live in the best of worlds if we observe the rioting, sexplosions, crime rate, or the moral standard of the younger generations. It is said that the church is the chief cause of secularism because religion and everyday life seem to be miles apart. However, we also live in the best of worlds because our reformed youth is being stirred. Unionville conferences are being recognized as turning points in the lives of many students. They appear eager to learn and willing to give themselves to the reformed cause. We meet a new realization that physicists, biologists, etc. are not just scientists, but are Roman Catholics, or humanists, or reformed scientists: all have a pre-scientific commitment in the realm of faith. This is where the ARSS comes in the picture. When the people in the Book of **Judges** sought an accommodation with the peoples of the land, God had to plague them the rest of their lives; the early Christians, enamoured with the Greek and Roman classics, found their eternal model in the Greek gods and ideals, and necessarily failed to build a distinctive education or philosophy of life on Christian principles; in the Middle Ages Christians superimposed a Christianity upon humanistic education and left whole areas of life untouched by Christian principles; the reformers had to spend their energies exegeting Scriptures for problems of liturgy and doctrine. In this same manner, for 400 more years since the Reformation, Reformed Christians have still not thought through these problems; they are still accepting humanism's solutions in many areas of culture and often not recognizing the pagan thought basis underlying them. This is why the ARSS needs your support. We need to work unitedly to produce a center for Reformed Scientific Studies. Therefore, let us go on this year with Christ in this our task.

RE-REFORMATION

The highlight of this year's Unionville Conference was undoubtedly the evening during which The Greatest Song was performed. Many of us have by now become acquainted with the talents given by God to Dr. Calvin Seerveld. In former years Dr. Seerveld has lectured at Unionville on a Christian Critique of Art and Literature. This year he was not a main lecturer, but through him we were once again confronted with the true Power of the Word of God. In his introductory lecture, Dr. Seerveld told us that we would be treading on holy ground. It required an act of faith to place our mind's eye in the time of Solomon and not to be detracted by insignificant detail. We were told that what we were to see was a dramatic performance of the **Song of Songs** — "Hooglied" in Dutch. It has been customary to give an allegorical interpretation to this Bible book throughout many years, but Dr. Seerveld was suspicious of this manner of interpretation. Going back to the best available Hebrew text, Dr. Seerveld feels that he has come closer to the true Word of God.

We were first of all placed in the historical situation. Through Samuel God had warned the people of Israel what it implied if they would get a king: "He will take your sons . . . . He will take your daughters to be confectionaries, and to be cooks, and to be bakers. And he will take your fields, and your vineyards . . . and give them to his servants" (I Sam. 8). The people of God insisted on having a king and they got their way. When Rehoboam, son of Solomon, became king, part of his inaugural speech reads as follows: "My father made your yoke heavy, and I will add to your yoke; my father also chastised you with whips but I will chastise you with scorpions" (I Kings 12:14). Solomon had taken many strange women. "He had seven hundred wives, princesses, and three hundred concubines: and his wives turned away his heart (from God)" (I Kings 11:3). This is the Solomon we meet in the **Song of Songs**: ruthless, rich, powerful and proud. He had just added a beautiful farmer's daughter to his harem by snatching her away from her family and lover. We see how the experienced lover Solomon makes advances to the Shulamite girl, but she remains faithful to her shepherd lover. Time and again the Shulamite says to the harem girls:

"I plead with you,
Never try to arouse or excite
a beloved!
till the love come naturally".

Towards the end of the book the shepherd lover ventures to come inside the palace and says that

"King Solomon has sixty queens,
eighty concubines
and a hoard of young girls!
This one only is mine, this innocent dove — my beautiful
one!"

And later he says:

"Solomon has a vineyard near Baal-Hamon and has placed others in charge to watch it — for its fruits men must pay a thousand pieces of silver!"

In the end Shulamite and her lover leave the palace and return to the simplicity of rustic life where true love reigns. That is the story of the Song of Songs. Many interpreters have seen in this book the church's love to Christ although the text and context do not at all warrant such an interpretation. Dr. Seerveld showed us that also we, through our theological skins can hardly feel the true power of the Word of God anymore.

Unionville had much more to offer: there were question periods and panel discussions, sing-songs and ball games, mealtimes and meeting times. The impact of this and other conferences like this cannot be measured. The Word of God has again been sown. However, all those who have had the privilege to attend this year's conference have now also a task. They, in turn, must go forth, to their universities, to their jobs, to their families and friends and preach the Gospel and tell the relation of it to our daily life. Only when this is done can the ARSS continue to exist and can we through it, help in the building of the Kingdom of God.

J. Struyk

SINTERKLAAS, KERSTMIS, OUD-EN-NIEUW IN HOLLAND — REDUKTIES TOT 25%!

U komt op 3 december met de MAASDAM in Rotterdam aan en geeft Uw familie de Sint Nikolaasverrassing van hun leven. U blijft voor Kerstmis en de jaarwisseling. Daarna ziet U misschien nog wat meer van Holland (er is zo veel veranderd) en keert terug op 19 januari met de STATENDAM via New York. Goed idee? Voegt U zich dan bij onze *„Christmas in Europe"* groep (minimum deelname 25 personen) die 24 november uit Montreal vertrekt. Het bespaart U 25%.

Misschien schikken de data niet. Kies dan een andere afvaart uit onze uitgebreide afvaartlijst—van Montreal of New York. Diverse redukties. U neemt bovendien *275 lbs. bagage per persoon gratis* mee en geniet van de ruimte en het gemak dat alleen een zeereis kan geven. Raadpleeg Uw travel agent. Hij weet het!

„HAPPY HOLIDAY" AFVAARTEN
ROTTERDAM EN ANDERE EUROPESE HAVENS

VAN MONTREAL/QUEBEC:
MAASDAM 24 nov.

VAN NEW YORK:
NIEUW AMSTERDAM 19 nov.
PRINSES MARGRIET 4 dec.
STATENDAM 10 dec.

EN VELE ANDERE AFVAARTEN

Holland-Amerika Lijn
De Lijn met Hollandse Traditie.

Pay Later Plan beschikbaar

De Zelfstandige

Wat verstaat men onder een Zelfstandige? In het kort is dat iemand die eigen baas is. Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de kruidenier. Ja een ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de Zelfstandige karig bedeeld. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voor zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestants Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON, ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: .....

Post-adres: .....

.....

BUYING?
SELLING?
struik
JOHN
real estate
TORONTO • 741-4404

G. Broos
REALTOR
99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139
Satisfaction Guaranteed by Dealing Through Broos

REISBUREAU
Miss J. v. d. Spek
O. K. JOHNSON & CO., LTD.
Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488
Barrie: 107 Dunlop St. PA 6-6525
Sarnia: 125 N. Front ED 6-6169

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
For all your
BOOKS, RECORDS
AND GIFTS
1058 MAIN STREET W.
HAMILTON, ONT.
TEL.: JA 8-1932

FOR
Aluminum Siding
ALUMINUM WINDOWS AND DOORS
REMODELLING AND ALTERATIONS
Call
PETER DE VRIES
CARPENTRY
HOME IMPROVEMENTS
Phone 679-4600
MOUNT HOPE, ONT.

HET WAS NIET EENS EEN "LADY-DRIVER"

Een automobilist in de Amerikaanse staat Massachusetts, wilde een nacht overblijven in een plaatselijk motel. Denkende dat hij de driveway inreed, werd hij ontnuchterd toen hij merkte, dat hij in het zwambassin terecht kwam. Twaalf voet diepte is wat erg laag voor een parkeerplaats.

Der Leken Wegwijzer

Ruim vierhonderd jaar geleden leefde er een eenvoudige dorpspastoor in Garderen, op de Veluwe, die zich dermate bezorgd maakte over het gebrek aan geestelijke kennis bij zijn parochianen, dat hij naar de pen greep en een eenvoudig boekje is gaan schrijven in het Gelderse dialekt! Een heel ongewoon ding in de vroege zestiende eeuw . . . .

Door de uitgave van dit simpele boekje (een bijbelse catechismus, "Der Leken Wechwijser" geheten) heeft de bescheiden dorpspastoor Johannes Anastasius Veluanus zich naam gemaakt. Hij wordt zelfs de Hervormer van Gelderland genoemd!

Terwijl wij vandaag de tijd beleven waarin bijbelonderzoek en studie ongekende hoogten hebben bereikt, en ook de praktikale bijbelverklaring zelfs door goedkope pocket-uitgaven voor jan en alleman is toegankelijk geworden, staan wij desalniettemin telkens opnieuw beduusd voor een minimaal laag peil van practische geestelijke kennis. Een merkwaardig teken des tijds. Terwijl het roomskatholicisme van hoog tot laag de smaak van 't bijbellezen en bijbelonderzoek te pakken schijnt te krijgen, hebben wij in de protestantse kerken te worstelen met de ontstellende onkunde van een nieuw lekendom, dat niet eens meer vraagt naar een Leken-Wegwijzer. Er zijn goedkope en betrouwbare gidsen bij de vleet. Maar zij worden nauwelijks de moeite waard geacht.

In mijn woonplaats is er vrijwel geen onkerkelijkheid. Alle kinderen zijn gedoopt. Maar de onderwijzer van de staatsschool vertelde mij dat niet één van de 36 kinderen in zijn klas 't verder wist te brengen dan de paas-haas en het paas-ei, toen hun de vraag werd gesteld, wat toch de betekenis van het paasfeest was!

We kunnen ons voor een ogenblikje blij maken omdat zulke onkunde onder ons gelukkig niet voorkomt. Maar dat ogenblikje zal een heel kort ogenblikje zijn, naar ik vrees. Van dat blije verkneuteren blijft nu al niet veel over in die gemeenten die 't moeten stellen zonder de steun van een Christelijke School. De ontdekkingen die wij op catechisatie menigmaal doen zijn ontstellend. En geen wonder, waar de huiselijke godsdienstoefening in tal van gezinnen is ontaard tot een formaliteit. Dat scherpe oordeel van John Gritter in de Amerikaanse Banner is helaas welverdiend. Het "eventjes bidden" (en dan nog vaak onverstaanbaar!) zoals ik dat vaak heb meegemaakt deden mij eerder denken aan 't "eventjes opsteken" van een Capstan dan aan huiselijke godsdienst-oefening! Meermalen heb ik de gelegenheid genomen om dan even de retorische vraag te stellen: verstaat gij ook hetgeen gij leest? Waarop het antwoord, zoals te verwachten was, altijd ontkennend was.

Een heel verdrietige situatie, die voor mij het geluid heeft van een krakende balk in een oud huis, die straks de hele muur kan meenemen!

En met dat huis en die muur bedoel ik dan de kerk en de prediking, de catechisatie en het jeugdwerk: we gaan dat van lieverlee allemaal veel te moeilijk vinden. Preek en catechisatie en vereniging vinden geen aansluiting meer. Want "de balk" kan het niet meer dragen. Het volk gaat inderdaad verloren omdat er geen kennis meer is. En alle mooie hulpmiddelen als van een Veldkamp, en bijbelcursussen als van Van Swichem en Visser ten spijt gaat de kennis al meer ontbreken zolang de mensen zich niet believen te bekeren van het "eventjes" lezen en bidden.

Nu blijft de Bijbel in veel opzichten een moeilijk boek. Ik kan me heel best indenken dat uit veler mond tegenwoordig de moderne kreet gehoord wordt: hadden wij maar een andere Bijbel. Een andere, werkelijk nieuwe Bijbel zou ons echter onherroepelijk terecht brengen bij een andere religie, een andere god.

Daarom zullen we dit moeten voorop stellen: wij moeten het blijven doen met diezelfde Bijbel waarmee alle voorgeslachten het ook hebben gedaan. Indien wij niet spreken naar dit Woord, dan zullen wij geen dageraad meer zien.

Met alle ongeveinsde waardering voor mooie en moderne hulpmiddelen in de evangelie-prediking wil ik hier toch met grote nadruk waarschuwen: laat het hulpmiddel zijn ondergeschikte, dienende rol of plaats behouden!

En dit zeg ik met grote nadruk waar 't het mooie hulpmiddel van de kinderbijbel, of het bijbelse vertelboek betreft. Nogmaals: met alle waardering. Maar laat de vertelbijbel blijven wat hij is: hulpmiddel!

Het is een merkwaardig feit dat misschien wel verband houdt met het bestaan van de Christelijke school in Nederland, dat de vertelbijbel vooral zo grote ingang heeft gevonden op het Nederlandse taalgebied, al heeft hij van daaruit zijn weg gevonden ook naar tal van andere landen en taalstreken.

En toch moeten onze kinderen en gezinnen op een bepaalde leeftijd van de kinderbijbel af, zo zeker als een baby op een zekere dag van de borstvoeding af-moet. Ik ken gezinnen met volwassen kinderen waar uitsluitend eenmaal per dag uit de kinderbijbel wordt gelezen. Families die met de kinderbijbel zijn geëmigreerd! Zulke mensen zitten straks onder de preek met glazige ogen te kijken omdat zij niet weten waarover die geleerde dominee 't allemaal heeft!

Laat ik heel simpel mogen besluiten met het volgende:

Als de balk van de bijbelkennis hevig kraakt wordt het hoog tijd dat we er wat aan gaan doen.

VanderBom.

—Uit: "Trowel and Sword"

Wie een vriend vindt, vindt iets waardevols !

U vindt een vriend in de directeur van het dichtstbijzijnde bijkantoor van de Royal Bank. Hij is altijd blij U te ontmoeten en U te helpen in zaken zoals leningen, het overmaken van geld, introductiebrieven, enz. Met hem kunt U ook openlijk Uw persoonlijke financiële aangelegenheden bespreken — zij het spaarregeling, of de aankoop van een huis of een zaak voor Uzelf. Hij zal Uw vertrouwen niet beschamen.

ROYAL BANK

de bank voor de sparende man

Canada's Pensioen Plan ... *WANNEER?*

De vaak vermorste tijd, die het parlement aan de Canadese vlag heeft besteed en nog zal besteden, is gegaan ten koste van veel dingen, waaronder ook het plan om alle Canadezen een redelijk ouderdomspensioen toe te kennen.

Zowel in en buiten het parlement is er een groeiende bezorgdheid, dat het pensioenplan niet die studie zal krijgen, die het nodig heeft. Het is geen kleinigheid om iedereen een ouderdomspensioen te geven; het heeft een grote invloed op de economie van het land.

Het is waar, dit parlement heeft veel, heel veel vergaderd. De vergaderingen zijn nu reeds vanaf februari van dit jaar aan de gang zonder noemenswaardige onderbreking. Zoiets is nog niet gebeurd in Canada's parlementaire geschiedenis. Het resultaat van die langdurige en veelvuldige vergaderingen is echter miniem.

Het duurt nog slechts ruim drie maanden voor het Kerstfeest is. Wij kunnen er zeker van zijn, dat met Kerstfeest de leden van het parlement vrij nemen, en niemand zal hen dit kwalijk nemen. Maar het is maar zeer de vraag of deze tijd lang genoeg is om het plan zodanig afgerond te krijgen, dat het in stemming komen kan.

Onlangs heeft de regering te kennen gegeven, dat de incassering van de eerste premies een jaar was uitgesteld, en dat de eerste uitkering zal worden gedaan in het eeuwfeest van Canada, 1967.

Maar hiermede zijn verschillende kwesties nog niet opgelost. Vragen, die sluimeren en die stellig in de kamers gesteld zullen worden zijn b.v. in hoeverre het land de last van een algeheel pensioenfonds dragen kan. Of de opzet wel goed is. Wat gedaan zal worden met de millioen Canadezen, die reeds niet meer werken vanwege hun leeftijd. En wat men denkt te doen met hen, die vóór dat het plan in werking treedt zullen ophouden te werken.

Een "Royal Commission on Banking and Finance" heeft het vraagstuk van de kosten en van het economisch effect van het plan bestudeerd. Het resultaat was, dat deze commissie een waarschuwing heeft doen horen. Het plan zou zijn een inkrimping van investeringsfondsen, een uitbreiding van regeringstoezicht in het economisch leven en een verhoogde afhankelijkheid van buitenlands kapitaal, tengevolge hebben.

Hierop heeft de regering geantwoord, dat er geen reden tot bezorgdheid behoefde te zijn — het effect op de produktiekosten en op beleggingen zou minimaal zijn.

De standpunten staan dus wel tegenover elkaar en men kan dan ook een botsing van die twee in het parlement verwachten. Waarschijnlijk reeds in de parlementaire commissie, die het plan voor de behandeling in de kamer moet voorbereiden.

Intussen is dit een vreemde situatie. Het plan, zoals het thans geformuleerd is, is een resultaat van langdurige onderhandelingen met de provincies. Wij herinneren ons dit nog wel. Ontario en vooral Quebec hebben op dit punt van zich afgesproken. Zou de regering nu ingrijpend veranderingen aanbrengen, dan zouden de provincies hierin gekend dienen te worden, hetgeen zou betekenen dat langdurige onderhandelingen opnieuw in het verschiet zouden liggen.

Dit betekent, dat het parlement zich dan niet beraadt over een wetsontwerp, maar — zoals Mr. Stanley Knowles het reeds gezegd heeft — dat het parlement een verdrag zou moeten ratificeren. Ratificatie laat geen ruimte voor veranderingen. Het is een kwestie van nemen of laten.

De regering heeft hierop reeds vooruitgegrepen. Onlangs werden alle Canadezen geregistreerd en ongeveer vijf en half miljoen Canadezen hebben hun nieuwe "social insurance number". Dit betekent tevens dat nog een ander miljoen geen nummer heeft, en dit miljoen mensen kan nu juist wel eens het grote struikelblok zijn. Zij zijn namelijk niet verplicht zich te laten registreren en onder hen bevinden zich, die tegen deze registratie ernstig bezwaar hebben. Natuurlijk zullen zij zich laten horen, hetgeen opnieuw een vertraging van het plan kan betekenen.

Het pensioen voor alle Canadezen is in het zicht, maar het is er nog niet. Niemand make zich daarom te vroeg blij. Het vogeltje is nog in de lucht en nog niet in de hand.

Hebt U pijnlijke voeten?

WIJ MAKEN LOSSE STEUNZOLEN OP DOKTER'S ADVIES

Vraagt verdere inlichtingen bij:

J. H. VAN KLEEF

16 JOHN ST. NORTH
HAMILTON, ONT.

Bus. Phone: JA 7-0642 — Res. Phone: FU 3-5618

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(52)

Hij hapt van verbazing. Ze weten nu van elkaar wat ze denken: dat is die schipper, die de brand in zijn eigen schuit joeg. Mie weet dat heel zeker, omdat Jochem het haar vannacht vertelde. Teeuw weet het bijna zeker, omdat hij toch niet zo gek is, als waarvoor Jochem en Giel hem versleten. Het was zijn zaak niet, daarom hield hij zijn kiezen op elkaar, maar dat die schipper de stuipen op zijn lijf kreeg, wanneer hij of zijn vrouw in de slaapkamer kwam, waar de vent ziek lag en dat die knecht meer kwetterde over die verzekeringssom en dat de baas zo'n verlies leed, terwijl hij over de schuit zelf niet piekerde en er geen enkele keer heenging om poolshoogte te nemen van het karkas, kijk, dat zijn dingen waarmee je een mens met een beetje gezond verstand niet verlakt. Daar kwamen nog een paar dingetjes bij: Jochem was als de dood, wanneer ze naderhand over die schuit begonnen en hij keek je geen éne keer recht aan én Geerten van de "Eben-haëzer", toen die een paar last zand bij hem loste, wist te vertellen, dat de hele binnenschipperij zich zo'n beetje verzekerde, toen hij geluk had met een aanvaring en een nieuwe schuit van de verzekering kreeg.

Sinds die tijd staat het voor Teeuw Versluis wel vast, dat het geen zuivere koffie is. Daarom is de verrassing niet zo bijster aangenaam, nu Mie hier komt vertellen, dat die kerel bij haar ziek ligt. Ondanks alle praatjes, die over haar door het dorp en de buurt gegaan zijn, heeft hij haar voor een eerlijke, zuivere meid gehouden.

Juist sinds de ziekte van Jochem, toen dokter Van Loon regelmatig over de vloer kwam bij hem, is zijn vertrouwen in Mie bevestigd: dokter Van Loon is er niet zo één...

"Jochem van der Vaart?" herhaalt hij ongelovig.

Mie knikt. Een wat treurige glimlach speelt om haar mond. Ze snapt wel dat het niet zo gemakkelijk voor hem is om dat te geloven.

"Ik kende hem al, voordat jullie hem kenden," verklaart ze, "och, op de rivier leer je elkaar langzamerhand wel kennen..."

Die verklaring aanvaardt hij. Zeker, de rivier is voor deze mensen natuurlijk wat de veemarkt voor de boeren is: je ontmoet er elkaar, steekt een sigaar van de ander op en ként elkaar dan.

Hij haast zich de slaapkamer in om zich verder aan te kleden.

"Is er volk?" vraagt zijn vrouw, wanneer hij binnenkomt.

"Mie Lomer van hiernaast," vertelt hij.

Hij moet dan even zwijgen, omdat de knoopjes van zijn nieuwe boezeroen zo lastig dicht willen. Waarom maken die naaisters nou geen knoopsgaten, die bij de knoopjes passen, of desnoods zulke grote knopen, dat je behoorlijk kracht kunt zetten. Dit gemartel is niet om te dulden. Dèr, je zou dat boezeroen... o, gelukkig, de laatste gaat beter.

Zijn vrouw wacht geduldig, tot hij verder zal vertellen. Ze nemen het leven zoals het valt en ze hebben daardoor van dat leven leren genieten. Waarom zou je iemand achtervolgen met je vragen, terwijl je zeker weet dat hij toch wel vertellen zal?

Intussen verwerkt hij het brok verbazing, dat hij heeft opgedaan door Mie's mededeling. Er blijft nog wel wat te twijfelen en te denken over, maar het belangrijkste is, dat zijn hulp gevraagd wordt voor een zieke. Dan houden alle plichtplegingen op en hélpt hij.

"Ik moet even naar het dorp," vervolgt hij en het is een logisch vervolg, ook op zijn gedachten, "want Jochem van der Vaart ligt nu bij háár ziek."

Daar raakt zij toch even door uit haar doen. Ze schrikt overeind en kijkt hem ongelovig aan. "Jochem van der Vaart?"

"Ja-ja," knikt hij, "dezelfde..."

Daar hoeft verder niets meer over gezegd te worden. Ze wéten zo het één en ander van elkaars gedachten en hebben die, met eerlijke zorg voor de zielerust van de ander, ook tot en met uitgesponnen. Want jonge-jonge, als zo'n kerel wroeging krijgt, dan is het leven voor hem een hel. En hoe moet het wanneer het geval uitlekt? Die knecht weet er van en Geerten van de "Eben-haëzer" strooit zijn twijfel kwistig rond...

"Nou, dan ga ik maar even," zegt hij.

"Natuurlijk," bevestigt zij. "Neem een paar eitjes mee, dat gaat er altijd wel in bij een zieke."

Hij knikt. Ze vallen elkaar altijd weer mee in hun zorg over anderen. Het spreekt trouwens vanzelf, dat je een hand uitsteekt om een drenkeling te redden, waar of niet. En zijn miskleurige kippen leggen om de drommel niet minder dan de beste uit de buurt. Wát? Hij gelooft al z'n leven, dat de eierboer hem te weinig betaalt voor zulke kokkers en kanjers van kipeiers!

Mie is blij dat ze samen naar huis toe fietsen. Teeuw moet toch die kant op naar het dorp en er is wéér een verschil met toen. Mie verzamelt verschillen en ze doet dat bewust. Wil God met haar dezelfde weg gaan als zoveel jaar geleden? Zij gaat met God een andere weg. Slim is ze de hoeve van Hein Huiberts voorbijgefietst. Hein zou best een jongen naar het dorp gestuurd hebben om een boodschap, maar ze weet bijna angstig zeker dat hij gezegd zou hebben: "Eh... het kan beslist niet wachten tot morgen."

Net als toen. Het is een deun geworden, bij elke slag van de pedalen: "Net-als-toen..., net-als-toen..."

En net als toen eindigt in stok-stijf-dood... stok-stijf-dood...

Daarom heeft ze de zaak maar in eigen hand genomen. Ze voelde hoe God haar naar de oprijlaan van Huiberts dreef; ze moest trékken aan haar stuur, om niet tóch daarheen te gaan. Maar ze reed door en voelde zich even de sterkste. Kort daarna remde ze, zonder enige aanwijsbare reden, zodat haar achterwiel piepend over de weg slierde en ze dwars op de dijk stond. Toen fietste ze nóg harder voort, naar Teeuw Versluis. De deun bleef malen in haar hoofd, maar ze probeerde het eerste woordje te veranderen: niet-als-toen... niet-als-toen...

En het ging anders. Teeuw is vriendelijk. Ze draagt een zakje eieren in haar hand en hij duwt haar, wanneer ze het niet kan houden, omdat haar zij weer zo steekt, net als heen.

"Ligt hij nu helemaal alleen?" vraagt hij.

"Helemaal alleen," bevestigt ze. Het praat moeilijk, wanneer je zo hijgen moet, maar Teeuw duwt wel fijn. Hij is sterk. Het is maar goed dat ze hem gevraagd heeft.

Teeuw vindt dat ook. Het is een lekker fietstochtje en het onderbreekt de dagelijkse sleur der dingen. Het wordt wel een uurtje te laat voor het melken, maar hij heeft tegen zijn vrouw gezegd dat ze de knecht maar moest laten slapen. Het is gisteren toch al hard werken geweest met het stal klaarmaken en die koeien komen even goed wel gemolken, heb maar geen zorg...

Een slechte boer, die Teeuw Versluis? Ha-ha, vraag het zijn knecht, die kan het weten, want hij werkt al zes jaar bij één en dezelfde baas: "Een beste boer," zegt de knecht. Ja zeker, maar Dorus verwisselt de begrippen boer en mens en dat is toch fout. "Een best mens is Teeuw," zou hij moeten zeggen. Kijk hem daar trappen, alsof het een ziekte in zijn eigen gezin betrof!

"Bedankt, buurman," roep Mie hem na, wanneer ze het sintelpad afrijdt naar haar huis.

"Heu," groet hij vrolijk, "binnen het half uur heb je hem hier."

Maar een half uur kan verschrikkelijk lang duren. Mie vreest, dat het té lang zal zijn, wanneer ze Jochem uitgeput ziet liggen, terwijl hij alle dekens naar de grond getrapt heeft.

Ze legt ze weer goed en blijft dan druk bezig met redderen in de keuken. Ze zal wat heet water maken voor een kop thee; ze kan ook wel een paar eieren klutsen, voor het geval Jochem wakker mocht worden. Hij is immers uitgeput en zal door een paar eieren opknappen...

Ook met eierkloppen kan je zinnetjes dreunen, maar het zit nu goed vast in haar hoofd: niet-al-toen... niet-als-toen... kluts-kluts-kluts...

Terwijl ze klopt, hoort ze hem praten. Hij zal wakker geworden zijn, toen ze hem de dekens weer over legde. Ze kan het hete water straks ook wel gebruiken voor een kruik, want misschien is hij koud geworden.

Hij zit rechtovereind in bed, zijn ogen wijd open, zijn handen wijdgespreid voor zich uit. Daar schrikt ze van, zodat ze even een stap terug doet naar de deur. Maar hij ziet haar niet. Hij ijlt zeker.

"Zal ik?" vraagt hij. "Zal ik dan maar?"

Ze komt dapper weer een stap nader. "Je moet gaan slapen, Jochem, sst," sust ze.

Maar hij luistert niet. Hij heeft vannacht de dodenvaart op zijn helleschip weer beleefd, toen hij haar er van vertelde. Zijn droombeeld is er vol mee. Het is alsof hij de draad van drie jaar geleden weer heeft opgevat en hij staat in het gangboord. De Here Jezus heeft hem in zijn kraag en hij moet kiezen. "Spring, Jochem, spring! Vooruit, je hebt het immers zelf gewild? Naar de hel met die schuit! heb je geroepen."

Ja-ja, hij weet het nog. Hij heeft het zelf gewild en hij heeft ook gekozen: het water wil hij in, dat is een eerlijk graf voor een schipper. Jezus kan hem gerust loslaten, want hij zal wel springen. Het is toch een verloren zaak, want ergens duikt de angst voor zijn achtervolgers in zijn koorts-benevelde brein op.

Mie drukt hem neer in zijn kussen.

"La'me los!" kreunt hij onwillig. Schijn en werkelijkheid vloeien ineen.

Mie is Jezus, die hem tegen wil houden, nu hij immers springen wil. Wat is dat voor onzin? Eerst wordt hij bijna gedwongen om in het vuur van de hel te gaan; daarna mag hij kiezen tussen vuur en water; nu mag hij helemaal niks meer.

"Laat me los," kreunt hij opnieuw. "Ik zal zelf wel springen."

Hij kijkt rond. Beneden hem brult het vuur van zijn helleschip; aan de andere kant is het donkere water: zijn graf. Dat vuur had er nooit moeten wezen, maar dat water was er altijd, dus daar wil hij heen. Weg van zijn eigen schuld, wil hij. Dat er water is, waarin een schipper verdrinken kan, is begrijpelijk, anders zou hij geen schipper zijn...

Toch aarzelt hij nog, wanneer hij op de rand van zijn schip staat. Het beeld is niet meer precies als voorheen. Toen stonden er twee vrouwen bij hem op het schip, die voor hem baden. Waar zijn ze? Hij hoeft toch zeker niet te springen, wanneer niet alles weer is als toen?

"Moeder, ben je er niet?" vraagt hij zacht.

Mie huivert. Een stervende gaat zijn leven nog eens na. Is haar hopen zonder grond? Is alles toch als... "Ja, ik ben hier," antwoordt ze.

"Oh," glimlacht hij aarzelend. "Ik zag je niet, maar dat kwam zeker van die rook. Jij moet bidden, Moeder wanneer ik spring."

Mie slikt. Ze wil werken. Vroeger heeft ze óók gebeden en dat heeft niet geholpen. Ze wil liever eieren geven, daar knapt hij van op. Het moet niet net worden als toen, want dan gaat ze onder met haar hoop. Moet een verlorene haar nu dwingen om te doen wat ze niet wil?

(Wordt vervolgd.)

Internationaal Reformatorisch Congres
gehouden te WOUDSCHOTEN van 21 - 28 Aug. 1964

door Bernard Zylstra

DE KERK: Haar Plaats en Zending in de Moderne Wereld, dat was het thema van het vijfde Internationaal Reformatorisch Congres dat van 21 - 28 augustus te Woudschoten bij Zeist werd gehouden.

Dit congres werd georganiseerd door de *International Association for Reformed Faith and Action* (I.A.R.F.A.), een beweging die vooral buiten de kerk reformatorische Christenen bij elkaar wil brengen voor studie, bezinning en actie. De I.A.R.F.A. staat in zekere zin naast de *Reformed Ecumenical Synod* (R.E.S.), een kerkelijk-oecumenische beweging welke sinds de benoeming van Dr. P. G. Schrotenboer als haar secretaris in 1963 meer bekendheid krijgt. De I.A.R.F.A. werkt niet met kerken als leden, maar met personen, ook uit die kerkverbanden die vanwege confessie of traditie niet lid kunnen of willen zijn van de R.E.S. Bijvoorbeeld, de I.A.R.F.A. telt vele leden in de Franse Eglise Reforme, in de Duitse Evangelische Kirche, in de Church of England, in de Nederlandse Hervormde Kerk, enz. Ook tussen deze Calvinistische Christenen is er een band van eenheid, een gezamenlijk doel, en een gemeenschappelijke taak.

Voor dit doel en deze taak, de verkondiging van Gods soevereiniteit over het gehele leven, werd in 1953 dit Verbond opgericht. Dit was in Montpellier, Frankrijk. Sindsdien zijn er nog drie congressen geweest: Detmold in Duitsland (1955), Strasburg in Frankrijk (1958), en Cambridge in Engeland (1961). Het congres van dit jaar was dus het vijfde na 1945; want ook voor de oorlog waren er al Calvinisten-congressen waaruit het werk van deze Association is gegroeid.

Het werk van deze Association is bekend in Canada door de verspreiding van de *International Reformed Bulletin,* een tijdschrift dat vier maal per jaar verschijnt. Belangstellenden hiervoor kunnen zich richten tot Rev. Louis Tamminga in Edmonton, Alberta.

Het congres was gekarakteriseerd door een levendige belangstelling voor de centrale vraag van de Kerk van deze tijd: wat is de boodschap van de Kerk voor vandag en hoe vertolkt zij die boodschap? Het feit dat de dagelijkse bijbel-studies begonnen met het 2de en 3de hoofdstuk van Openbaring, geleid door *Prof. Jean Cadier* uit Montpellier, laat zien dat in deze bezining de Woordopenbaring centraal stond. Dit was ook duidelijk in de "opening address" van *Dr. P. Ch. Marcel,* de voorzitter van het Verbond. Hij stelde dat het grote gevaar voor de kerk niet van buiten maar van binnen komt. Want in de kerk zelf zijn er allerlei theorieën die niet in overeenstemming met de Woordopenbaring gebracht kunnen worden. God en Christus worden gereduceerd naar het puur menselijke vlak b.v. in Robinson's *Honest to God*). Ook is er geen duidelijk onderscheid meer tussen kerk en wereld, zodat in sommige kringen zelfs het atheïsme gezien wordt als een instrument in Gods hand. Het Christendom wordt menselijk aanneembaar gemaakt, terwijl juist de mensheid Christelijk moet worden.

De twee Duitse sprekers, *Dr. Lothar Coenen* en de heer *H. Kleinert,* wezen op de zwakheid van de kerk in het volbrengen van haar taak. De Kerk is een "instituut" geworden, een hiërarchie, zodat het "kerkewerk door ambtsdragers wordt gedaan terwijl de gehele gemeente er buiten staat. Volgens deze sprekers is dit volkomen tegen de normen van het N.T., waar de ambten juist uit de volle gemeente opkomen, en waar de leden van de gemeente, het lichaam van Christus, allen meewerken in de kerk omdat aan allen de gaven van de Geest zijn gegeven. B.v. de kerkelijke tucht mag niet zijn een juridisch instrument, maar moet een organische, liefdevolle taak zijn van de gehele gemeente. In die gemeente kan en mag er geen onderscheid zijn tussen ambtsdrager en leek. Niet alleen moeten wij de zgn. "leek" weer in zijn N.T. plaats zien; wij moeten ook de "ambtsdrager" beperken in zijn werk.

Als allen in de gemeente van Christus weer werkzaam zijn, dan kunnen wij ook weer de visie van de Reformatie herwinnen. Dit was de boodschap van de Canadese spreker, *Prof. Dr. W. Stanford Reid* uit Montreal. De Reformatie was niet het werk van theologen, maar het werk van de Heilige Geest. En daarom ging er een geweldige kracht van uit. Er was een nieuwe erkenning van de soevereiniteit Gods over het gehele mensenleven. De wereld werd weer gezien als Gods schepping, waarin de mens mag werken voor zijn Heer.

En deze visie van de Reformatie moet ons ook vandaag weer terugbrengen naar de rijke taak van de Christenheid in de moderne wereld. Dit was de boodschap, in 't kort, van Rev. E. L. H. Taylor, een priester in de Church of England. Vele lezers van *Calvinist Contact* zullen zich misschien nog herinneren dat Rev. Taylor het werk van de Christian Labour Association steunde, enkele jaren geleden toen hij nog in Canada was. Juist het contact met Nederlandse reformatorische immigranten heeft hem de ogen geopend voor de grote mogelijkheden die er zijn als men maar duidelijk bij het licht van Gods Woord wil blijven. Rev. Taylor wees terecht op de synthese en accommodatie en aanpassing van de kerk. Juist daarom konden Christenen zo weinig bereiken, omdat zij hinkende waren op twee gedachten, en twee heren wilden dienen. Daarom moet de kerk weer leren dat het gehele leven religie, dienst aan God is. Alleen dan kunnen de moderne afgoden van humaniteit en neutraliteit in hun echte gedaante herkend worden. Het was bijzonder interessant dat het juist Rev. Taylor was, uit Engeland, die in Nederland op het belang van Abraham Kuyper moest wijzen. Taylor ging er van uit dat Christenen hun grote taak in de samenleving alleen kunnen volbrengen als zij met elkaar werken, en niet individualistisch te werk gaan. Hierin zag hij de grote kracht van Christelijke organisatie.

De laatste spreker was *Prof. Dr. Herman Ridderbos,* die op een ander vlak wees op de noodzaak van samenwerking. Er moet een *eenheid* in de kerk zijn, een *zichtbare* eenheid, want het lichaam van Christus is *één en* zichtbaar. Deze eenheid moet in de eerste plaats gezocht worden, wat de reformatorische kerken betreft, in de Reformed Ecumenical Synod. Men moet bij Jeruzalem beginnen. Maar daar moet men niet bij blijven, en Prof. Ridderbos erkende de mogelijkheid van gemeenschap en samenwerking met Christenen ook buiten de gereformeerde kerken. Hij waarschuwde duidelijk tegen de gevaren van gereformeerde bekrompenheid, tegen de idee dat in eigen kerk alles te vinden is wat maar nodig is om kerk van Christus te zijn, en ook tegen het gevaar dat wij meer van onszelf en anderen eisen dan Christus zelf van Zijn Kerk eist. Wij moeten *en* gereformeerd *en* katholiek zijn.

Dit zijn maar enkele gedachten naar voren gebracht op een groot Congres. Er was eenheid in veelheid. Zes sprekers uit vijf landen. Honderd deelnemers uit zestien landen. Uit grote en kleine kerken. Met grote en soms kleine ideeën. Maar toch één in Christus. Het Congres bewees dat er ook oecumenisch Calvinisme kan bestaan. Dat op zichzelf is genoeg om het congres te waarderen. Ook om later de gepubliceerde speeches aan te schaffen!

Als U dit jaar naar Holland gaat vliegen, kunt U tot $205.90 besparen

1. **Dit is het jaar om te reizen.** Verleden jaar zou het $552.80 hebben gekost om van Montreal naar Holland te vliegen. Dit jaar, dank zij de nieuwe, lage K.L.M. tarieven, het 21-daagse Excursie Economie Klasse retour kost slechts $346.90, maakt het U mogelijk om $205.90 te besparen.
2. **21-Daagse Excursie Tarieven** zijn geldig nagenoeg het gehele jaar, met uitzondering van bepaalde spitsperioden. Deze nieuwe tarieven zijn beduidend lager dan de standaard voor- en naseizoentarieven. Om van dit tarief te profiteren moogt U niet uit Europa naar Canada vertrekken voor de 14e dag volgende op de dag van vertrek uit Canada doch U dient in Canada terug te zijn op of voor de 21ste dag volgende op de dag van vertrek uit Canada.
3. **In het bijzonder als U in Westelijk Canada woonachtig bent,** kunt U met een combinatie van een goedkoop spoor- en luchtvaartbiljet sparen. In plaats van naar Montreal te vliegen voor Uw K.L.M. verbinding naar Europa, kunt U een trein naar Montreal nemen met grotere besparing. Het Reisbureau of K.L.M.-kantoor zal U tegelijkertijd met de luchtvaartbiljetten Uw spoorkaartjes verstrekken.
4. **Toegestane Bagage.** Terwijl 66 pond persoonlijke bagage voor Eerste Klasse Passagiers en 44 pond voor Economie Passagiers vrij wordt vervoerd, kan aanvullende bagage tegen economische tarieven worden vervoerd. Deze bagage boven het vrijgestelde gewicht reist als niet vergezelde bagage tegen lage vrachtprijzen en komt op de bestemming aan met de eerste beschikbare vlucht.
5. **K.L.M.'s Veelzijdig Plan voor Reisonderbreking** stelt U in de gelegenheid om vele extra steden te bezoeken zonder extra vliegkosten. Het Reisbureau kan U dit plan in bijzonderheden uitleggen.
6. **Vlieg-Nu-Betaal-Later.** K.L.M.'s Vlieg-Nu-Betaal-Later Plan veroorlooft U nu te vliegen tegen een lage eerste termijn en geeft U vele maanden de tijd om het resterende te voldoen. Het kan behalve voor Uw retourbiljet ook worden gebruikt voor alles inbegrepen rondreizen en hotels. De eerste termijn is slechts 10%.
7. **Waarom U per KLM moet vliegen.** KLM heeft er langer over gedaan dan enige andere luchtvaartlijn om haar betrouwbaarheid te volmaken — 44 jaar. KLM service, zowel op de grond als in de lucht, is ongeëvenaard overal ter wereld. Om een voorbeeld te noemen: De KLM kan ervoor zorgen dat Uw bloedverwanten in Europa naar Canada vliegen op Uw kosten. U betaalt de passage hier en de KLM verstrekt de biljetten overzees. KLM's veeltalig personeel zowel op de luchthaven als op het vliegtuig besteedt bijzondere aandacht aan bejaarde mensen.
8. **KLM's intercontinentale DC-8 straalvliegtuigen** vliegen 6 maal per week van Montreal naar Amsterdam gedurende het spits zomer seizoen.
9. **Bezoekt het Reisbureau.** Elke inlichting die U in verband met reispapieren nodig hebt of bijzonderheden over vervoersmogelijkheden naar en van de luchthavens in Canada zowel als in Europa, hotellogies en besprekingen, valuta en vliegaansluitingen kunnen op het Reisbureau worden verkregen. Het is deskundig. Men is ten alle tijde bereid om U op elke mogelijke wijze behulpzaam te zijn waar dat mogelijk is. Gaat het spoedig bezoeken.

KLM

ROYAL DUTCH AIRLINES

Women's Corner

FIRESIDE-TALK

Did you notice that our address has been changed? We did it again for the umptieth time. This time we have pitched our tents in Stoney Creek.

There are several bad sides about moving, but there definitely is one good one and that is that you get rid of all the unuseful articles which have accumulated in basement or closets.

It was only a little more than a year ago that we moved to what was to become our own house. It was also going to be the last time that we would move. We wanted a home, for a change. It was a somewhat small house, so I cheerfully donated the old chesterfield (the kind every immigrant family had around the 50's' to the garbage collectors. And they grabbed this opportunity to ride out of our street in "state"!

We were a bit hesitant this time to move again. Not only for the work and discomfort involved, but also due to the fact that this time we were going to move away from what had become our "home-town" in Canada. There were even some people who prophesied that it would be just like a second immigration.

However, that has been proved not to be true. The worst part of immigration was, in my opinion, the language; or rather, the lack of knowing the language. We do not have to go through that ordeal again and therefore it was a lot easier. And by now the new house and the people have accepted us already casually.

So, now that we are settled and I have found back most of the articles that were lost (temporarily) I have dug up my pen and decided to write a few lines. Which I like doing a lot better than cleaning a dirty house. A lot of people seem to hate writing. Even writing a letter to a relative or friend is quite a chore for some people.

I can't understand it. What is nicer than putting your thoughts on paper and have nobody to talk back to you? Every house-wife should do so at least once a week. You need it as an outlet. People just don't realize the fun they are missing. My letters sometimes are of such a voluminous size that I could make some money out of them if I could only find a printer good enough to publish them. I do not think that people shy away from writing a letter due to lack of time. With all the modern appliances to aid us we have plenty of time.

But what all the housewives seem to do is to frantically rack their brains in order to find something to do in the time they have gained by using their machines. They rather scrub or polish a floor which is not really dirty, than read a book or write a letter. Me, I don't hate housework, but I am not going to search for it! And a book is written to be read. We simply owe it to the writer, who has probably spent a year writing it.

And a pen is not made for an ornament, either! There—I think I have proved my point.

But whatever it may be that you decide to do, don't give up close contact with relatives and friends. Nor, for that matter, with our women's corner. It can be quite lonesome there for just one or two persons.

That does not go for our new home. I wanted to tell you a little about our new surroundings, but have been writing too much already.

There are a few monuments here to remind us of the battles fought here. Moreover, the country seems peaceful enough now and I hope it stays that way! Nature is beautiful here, I can hardly wait to see it in the fall. I do, however, not really enjoy riding up what they call "the mountain"! The first time we attempted to drive our "chevy" up we got stuck, half way. I cannot even begin to describe my fears nor the smell of a burning clutch. I pity the mothers who have to raise children near gorges so deep that it gives a person butterflies in the stomach just to look down. But the sight is magnificent when you stand on the ridge. You see houses, miles away and you wonder what kind of persons will be living there.

At night you can see the lights of a far-away sky-bridge, lighted up and looking like a string of shiny beads hanging in the dark. For a moment the sight of the lighted towns down there make you feel like a child, admiring a huge christmas tree.

I imagine that the time will come that we take all this beauty for granted, but I hope not.

Well, it is time for me to come down to earth and change my pen for a knife to peel the potatoes for supper.

GOD CARES FOR THEM

Do you realize that time has been going so fast, that it is already time again for us, mothers, to get the children ready for school?

To me it seems that we are forever getting ready for something.

First, there was the time that we had to get ready for the arrival of our children.

After that, all we seemed to do was getting them ready for something.

Their first outing usually was the trip to church for their baptism. One of the highlights in our lives and in theirs, although, of course, they did not know that yet. And ever since that day we have been working toward our goal: getting them ready, prepared, for this life and the next!

With everything we did, that was always in our mind. Don't you agree that the first years were the easiest? Sure, there were the times that they were ill and we were so worried. But we were always near them and could hold them close to ourselves.

When they grow older, we still have our worries, but usually they don't want to be held anymore. And that is as it should be of course. God has created us so that we gradually grow away from our parents, to live our own life. But usually a mother does not think that far ahead, when she proudly takes out the baby on that first walk in a brand-new buggy.

Then comes the time that they are big enough to walk between mom and dad: a little miniature between two grown-ups. Does a mother at that time, when she has to stoop down to her little one stop to think ahead to the time that she will have to look up to him?

Many of us have seen their little ones go to kindergarten and grade school already. They were anxious to hold mother's hand and happy that mother was willing to accompany them on that all important first schoolday. You will agree that that was one of the last times you were allowed to hold your child's hand. They did not need you when they went to high school and who needs a mother or a father on that first day to college? They may bring them there by car, maybe.

And believe it or not, but the time between their first day of kindergarten and their last day in high school seems but a sigh. Where did the time go and how did we spend the time that we had together with our children when they were still at home? As I wrote in the beginning, we are there to help them, to prepare them for this life and the next.

Sometimes one wonders if we really did spent enough time with our children. Have we done the utmost? It is a comforting thought to know, that, when God gave us our children He knew that we were weak and often lacking wisdom and that we were in need of His help, all the time. The knowledge that God is everywhere and does not let His children go out of His sight makes it easier for us, mothers, to let our children go out of our sight.

There comes a time in the life of every mother that she has to let her child go for a longer or shorter period. We stay behind. That is not so bad if they, at that time, put their hand into God's hand, where they will be so safe. That is no guarantee that they will not have their troubles and trials, but it does mean that they will know where to go with them.

And so, I hope that all the mothers, who have to let their children go away again this fall, will have this certainty: "their hands are in God's hands and He cares for them".

G.W.

Zonsondergang

Gij, Grote Meester van 't palet
hebt weer opnieuw in pracht
bij 't naad'ren van de nacht
de hemel en de aard' gezet.

Gij verft met goud en vlammend **vuur**
de kleur van goed en recht.
O, nimmer kan gezegd
de schoonheid van dit avonduur.

De bomen en de bloemen staan
daar zomaar in het goud,
een vogel boven 't woud
zwenkt wiekend op Uw poorten aan.

Met lippen dan, scharlaken rood
kust Gij de open monden
der bloemen, die verslonden
in liefde, hebben 't hart ontbloot.

En met oneindig teer gebaar
vouwt Gij haar blaad'ren toe.
Ze slapen, ze zijn moe....
Zo hoedt Gij 't hart voor nachtgevaar.

En dan nog met een laatste spilling
van pracht, maakt Gij U los.
En heel 't nu donk're bos
voelt nog Uw laatste liefdestrilling.

En alles om mij ademt rust
en slaapt, in 't sterk vertrouwen
dat z' op U kunnen bouwen.
Gij hebt ze zelf in slaap gekust.

C. SPEIJER.

Koffie is klaar!

Fijn, en om het echt compleet te maken zet moeder een schaaltje speculaasjes op tafel. Gezellig! speculaasjes van VOORTMAN'S: zuiver, zacht gekruid en vol amandeltjes*. *Die* lust iedereen.

*verkrijgbaar met of zonder amandeltjes

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

En als U geen koffiedrinker bent, neem ze gerust bij de thee of een kop chocolade; smaakt ook goed.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements ..... $ 3.00
Marriage and anniversaries ..... $ 4.00
Notifications of death ..... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

— —

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

In gratitude to our Covenant God we announce the birth of

CATHERINE FLORENCE

Rev. and Mrs. L. T. Schalkwyk.
Rita, Leonard,
Neil, Johnny.

August 29, 1964.
2112 - 2 Ave. N.W.,
Calgary, Alta.

Grateful to our Covenant God, we are happy to announce the birth of our son

PAUL JOHN

A brother for Peter and Lisa.

The proud parents are
Peter and Lydia Demik.

August 19th, 1964.
171 Seneca Ave.,
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord, we are happy to announce the birth of our son

ARNOLD

A brother for Terry and Wendy.

Mr. and Mrs. K. Koenes.

Sept. 2, 1964.
50 Penhurst Ave.
Toronto 18, Ontario.

With thanks to the Lord we are very happy to announce the birth of our daughter

JOSEPHINE JOANNE
(Joanne)

A sister for Margaret.

Edward and Tena VanGeest.

September 4th, 1964.
Listowel, Ont.

Grateful to the Lord, we announce the birth of a son and brother

MARTIN IAN BERT

Mr. & Mrs. John Kalsbeek
and Betty-Grace.

R.R. # 2, Norval, Ont.,
August 23, 1964.

"Praise Him for His mighty acts:
Praise Him according to His excellent greatness.
(Ps. 150:2)

With thanks to God we hope to celebrate on Sunday, September 13th, 1964 the 25th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

GERARDUS TEEUWISSEN
and
MARIA ANTONIA VAN KOOIJ

That the Lord may continue to bless and keep them, is the prayerful wish of their thankful children.

Cindy Kwast—Teeuwissen.
Richard Kwast.
Ricky and Susan.
Eefje.
Gerard.
Janny.
Henny.
Hank.

R.R. # 1, Malton, Ont.

Reception Sept. 18th, 1964, Odd Fellow Hall, Queen St., Brampton, Ont., at 8 o'clock, p.m.

The Lord willing, we hope to celebrate on September 11, 1964, the 45th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

ANDREW ANDREE
and
INA ANDREE—REGNERUS

It is our prayer that God may bless and spare them for many more years.

Their grateful children:
Jake and Sylvia.
John and Mary.
Bob and Margaret.
Andy and Ann.
Pete and Shirley.
Louis and Nellie.
and 24 grandchildren.

R.R. # 2,
Branchton, Ontario.

COMING TO LONDON?

Boys who are looking for rooms or boarding in a Christian home are welcome at A. Devries Sr., phone 451-8174. Very close to public transportation.

Op 26 augustus ontsliep in haar Heer en Heiland onze lieve vrouw, moeder en grootmoeder

FREDERIKA
WILHELMINA
KAPTEYN—FüNCKE,

op de leeftijd van 62 jaar.

Openb. 14:13.

Mr. William Kapteyn,
Wyoming, Ont.
Judy en Pete Kapteyn,
Grand Rapids, Mich.,
U.S.A.
Pete en Joan Kapteyn,
Sarnia, Ont.
Mary en Cas Rekman,
Sarnia, Ont.
Erie en Willy
Veenendaal,
Wyoming, Ont.
Margo en Bill Vlasblom,
Sarnia, Ont.
Lex en Jenny Kapteyn,
Sarnia, Ont.
Bill en Jenny.
(achttien kleinkinderen).

R.R. 1, Wyoming, Ont.

Due to disappointment, the Canadian Christian School of Jarvis, Ont. urgently needs a

TEACHER

One grade only (intermediate). Here is still an opportunity for a young man or woman to find fulfillment in a rewarding task. Please send applications to the principal: Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont., or call collect 587-2604.

Weet iemand het adres van

JAN DE VRIES & Fam.,

afkomstig uit Friesland, vertrokken 13 febr. 1950 vanaf Antwerpen per boot Beverbrea. H. de Vries, R.R. 1, Grand Forks, B.C.

ACCOUNTANT AVAILABLE

Familiar with tax regulations, financial statements, bookkeeping, credit-managing, correspondence. 25 years experience, of which 5 years in Canada for automotive dealership. Free to travel. Married, Chr. Ref. Letters Nr. 1750, Calvinist-Contact, Boy 312, Station B, Hamilton, Ontario.

KENNISMAKING GEZOCHT

Alleenstaande weduwnaar wonende in een stad in Zuid Alberta, zoekt een hem passende vrouw. Chr. Ref., leeftijd tot 50 jaar. Steller dezes heeft een vaste betrekking. Brieven aan No. 1749, Bureau Calvinist-Contact.

FARMS FOR SALE

A 450 acre farm. Land excellent for growing corn or beans. One barn for 200 head of cattle, and another for 150 head. Silo, drilled well, water on pressure, level land. Brick house - 7 rooms, with all modern conveniences. Close to Chr. Ref. Church. Price - $65,000. Downpayment $12,000. Balance on 1st mortgage at 6% for 20 years.

100 Acre farm. Good buildings. Silo, pressure water. Price $14,000. Downpayment $2,500.

100 Acre farm near Listowel. $17,000 and $2,500 down.

200 Acre dairy farm with milk contract, bulk cooler and milker. $28,000. No downpayment necessary.

200 Acre dairy farm with stock and implements. $45,000.

100 Acre farm near Drayton.
200 Acre farm near Drayton.
150 Acre farm near Lucknow - $17,000.

Plenty of farms to choose from.

Contact:

T. C. VAN EYL,
R.R. # 1, Clifford, Ontario.
Tel.: 127 w 4, or 21.
Representing:

JOHN BOSVELD,
Realtor
MEAFORD, ONTARIO
Tel.: 728.

E. M.
JAARSMA
HAARDEN

GAS - KOLEN - OLIE

Prijzen vanaf $ 170.00

Voor verdere inlichtingen

L. Kouwen

258 Weir St. North
HAMILTON, ONTARIO
Tel.: LI 9-5715

FEED MANUFACTURING COMPANY REQUIRES

Two Sales Representatives

for Southern Ontario, to call on dealers and farmers. Agricultural knowledge essential. Transportation supplied. Reply in own handwriting, stating marital status, experience, salary expected and availability. Applications will be kept confidential. Letters under No. 1751 to Calvinist-Contact.

Buying or Selling a home?

For prompt, courteous service and the facilities and experience of a well established respected Real Estate Office.

call John Vandervinne

MEMBER TORONTO REAL ESTATE BOARD

241-9171

Repr. GEORGE GETHING REAL ESTATE
REXDALE, ONTARIO

Drukwerk nodig ?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN

PUBLISHING COMPANY LTD.

HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 312, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

Speciale aanbieding

Zolang de voorraad strekt, bieden wij aan een grote hoeveelheid

ZUIVER WOLLEN DOUBLE KNIT COUPONS

in alle kleuren, voor slechts $2.99 a yard. Vergeet één ding niet, het is 72 inches breed, waardoor het mogelijk is, dat U voor $ 5.— reeds voldoende stof voor een japon heeft. Voor een 3-delig pakje heeft U slechts voor $ 6.— stof nodig. De ritssluiting hoeft ook geen bezwaar te zijn; wij hebben alle lengten en kleuren voorradig voor slechts 6 cent per stuk.

KOMT U OOK EENS KIJKEN BIJ

Maple Leaf Textiles

598 Concession Street HAMILTON, ONT. Tel. 385-1722

U vindt altijd een grote voorraad laatste lappen voor spotgoedkope prijzen.

Open donderdags- en vrijdagsavonds tot 9 uur.

Eigenaar: PAUL WIERSMA.

Als U een goede farm of een huis zoekt in de buurt van Hamilton of in de "Niagara Peninsula" neem contact op met

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits

•

9 Harriman Rd.,
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

•

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

★PHILIPS ★FONTANO ★PERGULA
(all Philips makes)

"PHILIPS TAKES THE TIME TO MAKE THE BEST"

To

Speelman's Bookhouse

for the PHILIPS RECORDS or see your local Dutch Store. We have numerous recordings, Classical, Semi-Classical, Popular, Organ, Marches, and Sacred Music (Choirs singing psalms and hymns).

SOLE IMPORTER FOR CANADA

SPEELMAN'S BOOKHOUSE

10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT. Phone 741-6563

ASK FOR CATALOGUES

APPLES! APPLES! APPLES!
ALL VARIETIES

Cooking and eating, by the bushel. Deliveries in Hamilton only.

BEEKENKAMP
305 Springbrook Ave., Ancaster, Ontario.
MI 8-2825

DUXBURY
TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

UW LEVEN

kan mooi zijn. Maakt of houdt Uw lichaam gezond. De natuur komt U daarbij te hulp. Als U ons Uw ziekten en klachten meldt zenden wij U een pak Florageneeskruiden. Gegar. volkomen onschad.! Wat wij daarmee reeds 38 jaren bereiken grenst aan het onmogelijke. Onze attesten bewijzen U dat. Met pijnstillende giftige dingen komt U er niet, kunt U Uw toestand alleen verergeren.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Globe And Mail Photo

RESERVAAT VOOR PAPEGAAIDUIKERS IN NEWFOUNDLAND

Deze papegaaiduikers zitten hier wat uit te rusten op het Witless Bay Island, 20 mijl ten zuiden van St. John's. Dit eiland werd verleden jaar, samen met 4 andere gebieden door de provinciale regering tot reservaat voor zeevogels verklaard, en er worden geen personen tot deze reservaten toegelaten. De Atlantische papegaaiduikers maken er echter ruimschoots gebruik van en keren er ieder voorjaar met opmerkelijke punctualiteit naar terug. Deze zwart met witte zeeduiker heeft een lange, spitse, fel-gekleurde snavel, waarin hij kans ziet verschillende vissen dwars naast elkaar tegelijk naar zijn jongen te brengen. —Globe and Mail Photo.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Galt, Ont., J. Zantingh te Bloomfield, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Vineland, Ont., J. J. Rebel te Haarlem-Noord, Nederland.

OUDERS, WIER KINDEREN GAAN STUDEREN . . .

Het verzoek bereikte ons van de First Chr. Ref. Church van Toronto. Men zou graag zien, dat ouders, wier kinderen naar de universiteit of andere onderwijsinrichting in Toronto gaan, hiervan opgave te doen aan Dr. R. Kooistra, 27 John St., Willowdale, Ont. Te vaak gebeurt het, dat jongelui in een vreemde stad zijn en dat de kerk een half jaar of langer hiervan onkundig is.

Wij zouden dit verzoek willen uitbreiden tot alle ouders wier kinderen het huis uit gaan. Veel klachten, die thans over de kerken in de grote steden worden geuit, zouden verdwijnen, indien zij beter op de hoogte gehouden zouden worden.

Mannenpraat

DE R IS IN DE MAAND

We kennen die reclame-slagzin van Holland nog wel. De R in de maand betekende dat het weer tijd was voor levertraan voor de kinderen.

Met een variant op deze slagzin kunnen we ook zeggen: de R is in de maand en dan is het weer de tijd van het begin van de winteractiviteit van allerlei verenigingswerk. Kerkeraden beginnen hun lijsten van namen weer in orde te maken voor de huisbezoeken. Besturen van mannen- en vrouwenverenigingen beginnen in september al weer samensprekingen te houden om een werkrooster op te stellen voor de komende vergadertijd. Dit laatste is helemaal niet zo'n eenvoudig werk. Het is niet eenvoudig en ook nog heel belangrijk.

Zo in de loop der jaren hebben we al heel wat onderwerpen bij de kop gehad, zoals schepping, val des mensen, erfzonde, uitverkiezing, wedergeboorte, doop en avondmaal, en, heel eerlijk gezegd, je raakt wel eens uitgeput in actuele onderwerpen.

Daarom zijn sommige verenigingen maar begonnen om gewoon gedeelten uit de Bijbel te behandelen. Een lid behandelt dan een gedeelte in een inleiding en dan kunnen er vragen worden gesteld naar aanleiding van de inleiding of uit het betreffende gedeelte dat gelezen is uit de Schriftkennis te verrijken, bovendien is het heel eenvoudig om een winterprogram op te stellen. Gedeelten uit de brieven van Paulus lenen zich hier uitnemend voor.

Toch zijn er verenigingen die deze methode van werken helemaal niet ligt. Er zijn er die er nu eenmaal de voorkeur aan geven om elke keer een bepaald onderwerp te behandelen.

Onze manier van werken op de mannenvereniging is ook altijd zo geweest om in september een program op te stellen met onderwerpen die onze principes raken op allerlei terrein van het christelijke leven met zo veel mogelijk afwisseling. Nu is het met deze laatstgenoemde methode wel eens een moeilijkheid om achter het onderwerp de naam van de inleider te plaatsen. Het eerste bezwaar is, dat niet ieder onderwerp een ieder ligt en het tweede bezwaar is dat sommigen niet eens zulk een inleiding willen maken, zodat het maken van een inleiding vaak op steeds dezelfde neerkomt.

Nu is het nooit wijs om leden te pressen voor het maken van een inleiding, want sommige leden zien er tegenop als een berg en het gevaar is niet denkbeeldig dat ze alleen al daarvoor van de vereniging wegblijven.

De Bond van Mannenverenigingen in Nederland heeft deze bezwaren ook onderkend en besproken en daar is een voorstel uit voortgekomen om een bundel *kant en klare* inleidingen uit te geven, geschreven door een of andere dominee, in eenvoudige vorm, zoals een gemiddeld ontwikkeld man zou kunnen doen. Op deze manier zou elk lid van de mannenvereniging mee kunnen doen. Hij heeft dan alleen maar het geschreven onderwerp te bestuderen en zo mogelijk de vragen die er onder staan of die eventueel op de vergadering worden gesteld, te beantwoorden.

Dit voorstel heeft geen meerderheid kunnen vinden; over het algemeen vond men deze manier van werken toch te simpel en een man onwaardig.

Wel heeft de bond nu een voorbeeld werkrooster opgesteld met een schetsboekje waarin een schets voor elk te behandelen onderwerp.

Nu is het helemaal niet nodig om hier in Canada alles na te gaan doen wat men in Nederland doet, maaar als er nu iets goeds en bruikbaars is over te nemen is daar toch niets tegen.

Als er nu soms besturen zijn die dat eens willen proberen, die sturen mij één dollar en het schetsboekje wordt U uit Holland per airmail toegezonden. Een andere weg om elkaar te helpen is, dat we de werkrooster van het vorige jaar aan elkaar doorgeven. De mannenverenigingen in Canada mogen dan niet sterk zijn in het organiseren, op deze manier zou men dan toch nog iets voor elkaar doen.

Is er dan ergens in Canada een secretaris, die zijn gebruikte werkrooster van het vorige jaar wil opzenden naar onderstaand adres?

Wij zijn bereid voor *elke* vereniging die het vraagt *onze* agenda op te sturen.

Secretarissen! Als U het hier mee eens bent en er gebruik van wilt maken, doe het dan met spoed want de R is reeds in de maand.

T. Schinkel,

R.R. 1, Amherstburg, Ont.

De Echte Eau de Cologne

Vraag naar deze fles met
HET BLAUWE ETIKET

BOLDOOT
ANNO 1789

Alleen vertegenwoordiger voor Canada:
FRED. R. VANDERVELDE,
P.O. Box 194, Hamilton, Ont.

Consistories:

Does the income of your Church stay below your budget?

More generous giving deepens the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER

Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

P. De Haan & Zonen

AUTOHANDEL, REPARATIE, SERVICE & BENZINE

FINA STATION
1590 MAIN ST. W.
Hamilton
JA 9-7944
of
FU 3-7380
Zondags gesloten

Koopt bij de
ADVERTEERDERS IN
"CALVINIST-CONTACT"

The Bookstore for Canada:

IS:

Speelman's Bookhouse

BIBLES, CATECHISM BOOKS, NOVELS, STUDY MATERIALS

Books for the ☆ HOME ☆ SOCIETY ☆ STUDY ROOM

We have good books for all our
CHURCH SOCIETIES
CHR. LABOUR LOCALS
SCHOOL SOCIETIES and
A.R.S.S. CHAPTERS.

Ask for Catalogues. All Churches and Societies 10% off.

10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT. Phone 741-6563

Subscribe to Credo

You will find the following articles and outlines in the September issue.

What is your only Comfort in Life and Death? — I respectfully submit — What about the Beatles? — Current thoughts — Who is the next President (U.S.A.) — Honest to God — How to write an introduction — Ora Pro Nobis: Pray for us — Hannus Mos (A party) — Bible Outlines (5) — Confession of Faith that there is only One God — Bible Outline on Exodus 1 and 2 — Bible Outline on Luke 1:1-25, 57-80 — What is a name? Daniel 1:1-7 — How to understand election. Epheslans 1:3-6.

ONLY $2.00 PER YEAR (9 issues).

Special rates for Societies.

Ask for Sample Copies

212 SENECA AVE., HAMILTON, ONTARIO

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Study Materials for Societies and Clubs as well as for private use

The Coming of the Lord Jesus Christ in the History of the Old Testament

by Rev. F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, and Dr. P. G. Schrotenboer. The coming of Christ is the dominating theme of all Old Testament stories. It is most rewarding to discover this theme while studying and discussing Old Testament history with the aid of these outlines.

16 Outlines — 52 Pages
Price per copy 75¢

Guidebook No. 4 for Ladies' Societies

by the Revs. L. Doezema, John C. Verbrugge, and A. Persenaire. Three outlines of Genesis 1 and 2, four outlines on "The Holy Spirit and Missions", and two outlines of the Epistle of James. Although these outlines have been written for Ladies' Societies, they are suitable for other societies or for personal use as well.

44 Pages — Price per copy 60¢

The Bible and the Life of the Christian

Edited by Prof. Dr. H. Evan Runner.

If the directions as described in the prefatory note are followed, this book will provide a most rewarding study.

Contents: HOLY SCRIPTURE, A LAMP UNTO OUR FEET — THE INSTITUTION OF THE OFFICE OF GOVERNMENT — THE NATIONAL STATE — THE KINGDOM OF GOD — THE CHURCH AND THE KINGDOM OF GOD — THE CONFESSING CHURCH — THE THEOCRACY IN ISRAEL — GOVERNMENT AND CHURCH — FREEDOM OF CONSCIENCE — THE GOVERNMENT AND THE LAW OF GOD — CULTURE — THE CHRISTIAN STATE — MARRIAGE — THE FAMILY — THE SCHOOL — HUMAN SOCIETY AND THE GOSPEL — ECONOMIC LIFE —INDUSTRIAL ORGANIZATION — CHRISTIAN ORGANIZATION.

147 Pages — Prive $1.75 per copy

ALL THESE THREE ENTIRELY IN THE ENGLISH LANGUAGE

In het NEDERLANDS zijn de volgende leidraden verkrijgbaar:

SCHETSENBUNDEL No. 1:

Acht schetsen over de zendbrief van Petrus — Vijf schetsen over de zendbrief van Johannes — Een Kerstschets — Een Paasschets — Vijf schetsen over "The Teenager" (in het Engels) — Een schets over Levensontplooiing en zelfbeheersing — Een schets over christelijke etiquette — Een (Engelse) schets over de geschiedenis van de Christian Reformed Church.

70 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 2:

Zeven schetsen over het Evangelie van Johannes — Drie schetsen over de tweede zendbrief van Petrus — Een Kerstschets — Een Paasschets — Een schets over "Het Kleine Kind bij Moeder Thuis" — Een Engelse schets over "The Training of the Grade School Child" — Een schets over "Vader en Moeder en hun huwbare kinderen" — Een Engelse schets over "The Commonwealth" — Een Engelse schets over "Understanding our Government" — Een schets over "Onze talenten in dienst van de Here" — Een schets over "De Glorie Gods".

68 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 3:

Vier schetsen over de Dordtse Leerregels — Drie schetsen over de Priesterlijke taak van de Kerk — Vijf schetsen over de zending — Vijf Engelse schetsen over Missions — Zeven Engelse schetsen over de Brieven aan de zeven gemeenten in Klein Azië.

92 Pagina's — Prijs $1.00 per exemplaar

Guardian Publishing Company Ltd.

Box 312 Station B Hamilton, Ont.

GEEN HUWELIJK VAN KROONPRINS HARALD???

Op deze foto, gemaakt toen kroonprins Harald van Noorwegen, enige tijd geleden, was afgestudeerd aan de militaire academie te Oslo, laat zien hoe de Prins zijn diploma bekeek, samen met Sonja Haraldsen. Uit Oslo komen berichten, dat de Noorse regering ontkennend heeft gereageerd op verhalen in de Noorse pers dat van officiële zijde kroonprins Harald is afgeraden met het knappe burgermeisje te trouwen.

HET IS IN ZUID-AFRIKA GEEN MISDAAD OM TEGEN APARTHEID TE ZIJN

De *Newsletter* van de Nederduitse Geref. Kerk in Zuid Afrika bericht:

De Minister van Justitie, de heer Vorster, heeft de vorige maand in het parlement gezegd dat het in Zuid Afrika geen misdaad is om tegen apartheid te zijn. Hij legde deze verklaring af, naar aanleiding van een resolutie van de Veiligheidsraad, waarin wordt beweerd, "dat doodvonnissen worden uitgesproken, dat mensen worden gevangen genomen en in hun vrijheid worden beperkt omdat zij oppositie voeren tegen apartheid". De heer Vorster zei dat in Zuid Afrika, nu zoals in het verleden, geen persoon werd of ooit was veroordeeld ter oorzake van oppositie tegen apartheid. Er was niemand die een vonnis in de gevangenis uitdiende vanwege oppositie tegen apartheid. Niemand werd in zijn bewegingen beperkt om zijn oppositie tegen apartheid.

De *Rand Daily Mail*, bekend om zijn liberale opvattingen en uitgesproken oppositie tegen de regering, gaf het volgende commentaar op de afloop van de z.g. "Rivonia zaak": De vonnissen waren zowel wijs als rechtvaardig. De wet wordt op zijn best gezien wanneer er vastberadenheid is en ook barmhartigheid, en dit was het geval.

De vonnissen konden niet minder streng geweest zijn dan zoals ze werden uitgesproken. De mensen die schuldig werden bevonden, hadden op ruime schaal sabotage georganiseerd en hadden plannen gemaakt voor een gewapende revolutie. Zoals de rechter uiteenzette, was de misdaad waaran zij schuldig werden bevonden in werkelijkheid hoogverraad. De doodstraf zou gerechtvaardigd kunnen zijn geacht.

Voor het volk van Zuid-Afrika is de doordringende les van Rivonia dat geweld voor eens en voor altijd als een politiek wapen moet worden uitgebannen. Op een protestvergadering tegen de wet op we gevangenzetting zei de Anglikaanse Bisschop van Johannesburg: "Ik hoop dat niemand denkt dat wij voor sabotage of geweld zijn. De veiligheid van de staat is een zaak die ons allen zeer nauw raakt. Sommige mensen, misschien vele mensen, hebben een samenzwering gepleegd tegen het land. Wij hebben geen begeerte om ze schoon te praten. Wat wij zeggen is: laat deze mensen voor het gerecht worden gebracht. Wij hebben alle vertrouwen dat hun rechtzaak eerlijk zal worden behandeld." Zo ver als wij kunnen zien, was dit precies wat in de "Rivonia zaak" gebeurde. (ICN)

Dezer dagen was het een jaar geleden, dat drie mijnwerkers bekneld raakten in een mijn in Shipton, in de Amerikaanse staat Pennsylvania. Twee van hen werden bevrijd nadat men gedurende twee weken nieuwe boringen had gemaakt. De derde vond echter de dood in de mijn. De foto toont ons een van de bevrijden, David Fellin, bij het kruis, dat opgericht werd voor zijn verongelukte collega, Louis Bova.

PAULA

"SNACKTIME" RUSKS

Top's Importing Limited, Grimsby, Ont.

NOW WITH FREE by name GIFT COUPONS Ask for Snacktime

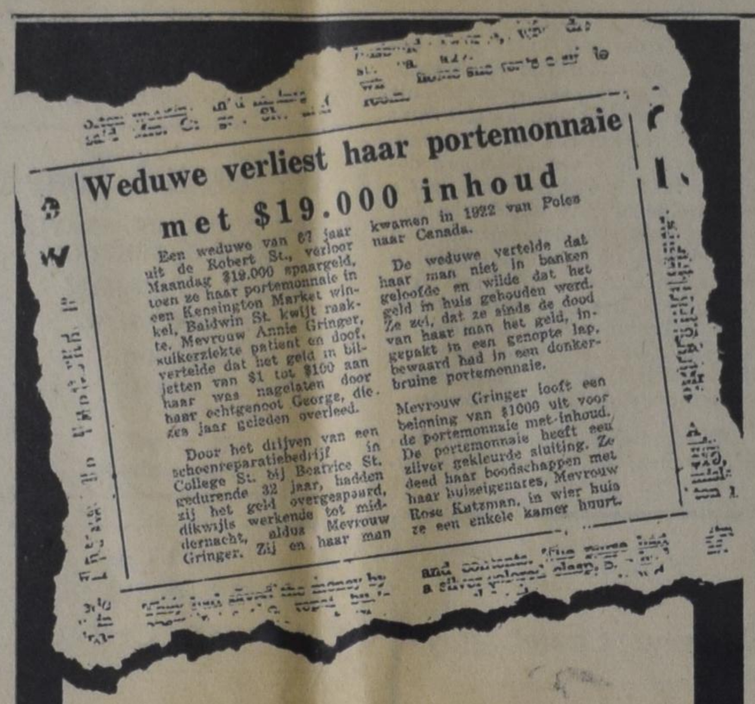

Weduwe verliest haar portemonnaie met $19.000 inhoud

Een weduwe van 67 jaar uit de Robert St., verloor Maandag $19.000 spaargeld, toen ze haar portemonnaie in een Kensington Market winkel, Baldwin St. kwijt raakte. Mevrouw Annie Gringer, suikerziekte patient en doof, vertelde dat het geld in biljetten van $1 tot $100 aan haar was nagelaten door haar echtgenoot George, die zes jaar geleden overleed.

Door het drijven van een schoenreparatiebedrijf in College St. bij Beatrice St. gedurende 32 jaar, hadden zij het geld overgespaard, dikwijls werkende tot middernacht, aldus Mevrouw Gringer. Zij en haar man kwamen in 1922 van Polen naar Canada.

De weduwe vertelde dat haar man niet in banken geloofde en wilde dat het geld in huis gehouden werd. Ze zei, dat ze sinds de dood van haar man het geld, ingepakt in een genopte lap, bewaard had in een donkerbruine portemonnaie.

Mevrouw Gringer looft een beloning van $1000 uit voor de portemonnaie met inhoud. De portemonnaie heeft een zilver gekleurde sluiting. Ze deed haar boodschappen met haar huiseigenares, Mevrouw Rose Katzman, in wier huis ze een enkele kamer huurt.

Het is veiliger in de Scotiabank

U kunt het bij U dragen, maar het is veel verstandiger om Uw gespaarde geld bij de Scotia Bank te bewaren. Daar kan Uw geld niet verloren gaan, zoek raken of gestolen worden. Het ligt er altijd voor U klaar, veilig en secuur, wanneer U het nodig hebt. Bovendien groeit Uw gespaarde geld vlug bij de Scotia Bank en verdient gestadig interest. Open vandaag nog een rekening bij de Scotia Bank.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

Voor al Uw
Verzekeringen

Auto-, Brand-, Ongevallen- en Ziekteverzekering
(met wekelijks inkomen)
en alle andere verzekeringen

Mac. Vanderhout
Insurance Agency Ltd.

795 KING STREET EAST HAMILTON, ONT.
PHONE LI 4-2837

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
251-6253 (res.)

Hamilton Movers

is niet alleen het beste adres voor al Uw verhuizingen, maar heeft bovendien een pakhuis vol met

GEBRUIKTE MEUBELEN EN APPLIANCES

Heeft U een freezer nodig? Ga naar Hamilton Movers. Praat met MARTIN SLAGER om verzekerd te wezen van de beste deal in nieuw of gebruikt.

Voor verdere inlichtingen phone:

Hamilton Movers
129 John St. S., Hamilton, Ont.
527-2795 of MI 8-4326

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZUN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860.

Imported by: VAN's Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT !

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam .....

Post-adres .....

.....

Aangebracht door: .....

Naam .....

Post-adres .....

.....

Aanbrengpremie: .....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam .....

Post-adres .....

.....

.....

OUD ADRES:

.....

.....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

BIG BARN, BIG FOOL

BY JOHN KNIGHT

Harlem can be a mighty hot place during the summer and the Sunday morning that we pulled into this asphalt jungle was no exception. The heat was opressing and everywhere the windows were wide open, so that the slightest breeze could be caught. In front of the open windows, on every floor of the run-down tenement buildings we saw people. They were either dozing, daydreaming or, seemingly uninterested, watching the street scene below. The streets were filled with clusters of people, sitting on the steps near the front doors of their brick shelters, leaning against walls, railings, cars or a fellow human being. A few moved around, some were carrying a bag of groceries, others were on their way to a not-very-clean-looking restaurant for a cheap meal or to a laundry with a bundle of clothes.

It was Sunday morning at the corner of 7th Avenue and 122nd Street, in another half hour church would start. Waiting around the church we did not realize that not many days before, on the exact spot where we were standing, a riot had taken place that made news around the world. A racial demonstration that had somehow resulted in violence.

One of the first people we spoke to was Mr. Johnson, a tall, distinguished looking gentleman with a soft voice and warm, friendly eyes. Mr. Johnson is vice-president of the consistory of the Manhattan Christian Reformed Church. Mr. Johnson is a Negro. Later we met some of the other consistory members and most of these were Negroes. Somehow or other these men seemed a little different from the others we had seen on the block and the difference was not necessarily in the way they were dressed, but in the way they spoke, the way their eyes lighted up once in a while and even the way they walked. Was it purpose? Did they have something the others did not have? A different background, a better home?

We went inside and sitting in the pew we could have imagined ourselves in any small church, anywhere on this continent. Except that this was Harlem, and we were greatly outnumbered by people whose skin was not like ours. At 11 o'clock the pastor entered, and the old familiar Call to Worship came from the pulpit. Church had begun in one of the most unusual congregations on our continent and it would prove to be an unforgettable experience.

The service was different. For the sake of simplicity it was broken down into five areas of worship and the congregation was as much engaged in the liturgy as possible. There was something beautiful about the response to the question "People of God, who gives you strength and help?" when all answered "Our Strength and Help comes from God, the Maker of heaven and earth". To us it was a little unusual to see a minister kneel for prayer, or to see someone from the congregation light two candles, because the flame symbolizes the work of the Holy Spirit and ". . . we now pray that the Holy Spirit may dwell with us during this service". It was also a bit strange to see the minister walk towards the exit during the final song and give the benediction from there.

BIG BARN, BIG FOOL

Rev. G. Negen, the (white) preacher who has been serving this congregation for five years now, preached from Luke 12 about the rich man who built bigger barns in order to retire in comfort. While he illustrated the parable with present-day examples I couldn't help but wonder how many people of his congregation knew what grain looks like, or a barn. All of a sudden I realized that these people lived in some sort of prison, called Manhattan Island or more specifically Harlem. Another question arose in my mind a little later: why preach to these people about the futility of storing riches, people whose major concern in life seems to be whether or not the rent will be paid.

But this was running ahead of the preacher, because these were exactly the things he said later.

"We are poor people and we are at a disadvantage because we have not been able to find out from experience that having money does *not* guarantee happiness."

For the rest of the sermon I sat back, listening to the man whose task it was to make God's Word vital to these people. After the service he took us to the roof of the five-storey building in which the church holds its meetings. "This is my parish," Rev. Negen said as his hands swept in the direction of 8th Avenue. "In this block alone, on this side of the street, we have 1500 to 2000 people, sometimes living seven to one room." We looked over the rooftops in all directions and we realized how large the Harlem ghetto really is, the home of a million negroes. The buildings in which they live are owned by white people, whose only interest is to collect rent and to make the greatest possible return on their investment. They don't spend money on repairs because the tenants do not properly take care of their apartments. The tenants in turn are angry because the landlords are not interested in making their 'homes' a little more comfortable. "There isn't anyone on this street who wants to stay here," our host said "but they don't have much choice."

ELDERS WITH PRISON RECORDS

"We are presently working with about three hundred dope addicts. It is difficult and frustrating work. In our block we only know of five or six teenagers who do *not* smoke marijuana cigarettes. Just a few days ago a young mother in her teens had to be admitted for treatment. I had to sign her in, because all her relatives were 'withdrawing' at the time." "Withdrawing" is the agonizing period during which an addict submits to treatment. It takes twenty-one days, but often, after the patient is out for a few days, they go back to drugs. And because of the high rate of addiction, the crime rate is also very high. To be on dope takes about twenty dollars a day and an addict in this part of the city must steal in order to keep up with his expensive habits.

The church building has been broken into many times. In one ten-day period about three hundred dollars in equipment was stolen. The apartments of the minister and the other mission workers, on the top three floors of the church building are always locked and in front of the windows we find bars and still . . . thing disappear!

It seemed a bit ironic when the pastor told us that several of his consistory members, pillars of the church, have prison records. When these men first joined the church the minister received occasional visits from the parole officer. At one such visit the parole officer found three of his "charges" at the church building. He was so surprised that he could only mutter "Well, I'll be!! It seemed that these men had been buddies in prison and after one had joined the Church he had introduced the others to the pastor. Then there is Jimmy Allen, an ex-dope addict who is now Minister of Mercy. Mr. Allen has also moved into the denominational center and his work among addicts is so much appreciated that a city agency recently gave him a full time assistant. Mr. Allen has appeared on national television and is one of the unsung heroes of the Harlem ghetto. Men like Mr. Allen and the consistory members mentioned earlier understand the frustations of living in this part of Harlem, that *Time* magazine recently zoned as a *high crime area*.

THE RIOT

We talked about the recent riots while standing on the roof. We saw the building of the national organization where some speakers had swept the people to such a frenzy that they decided to march on the police precinct office around the corner.

With several thousand people to a block it is not very difficult to gather a crowd. Soon the mass had moved back to 7th Ave. and near the front of Rev. Negen's church the first clash took place between some civilians and the pursuing police. The Negens watched everything from their fifth storey window and say that the reports in the national press were grossly exaggerated.

There was no evidence of the type of damage done in Rochester, N.Y., Paterson, N.J. or more recently in Philadelphia.

Harlem is a fascinating place and recently has been the setting of a number of best selling novels, such as "Come Out The Wilderness", "My People Is The Enemy" and the recently published "The Siege of Harlem" which describes the conflict between the self-proclaimed Harlem Republic and the United States. It may well become the setting of other novels, because the topic of racism and racial conflicts is uppermost in the minds of Americans.

Harlem may provide the setting for a novel, but there is *nothing* *glamorous* about the place. People make detours around this ugly bit of metropolitan New York. Most do not want to see it, because it is hard to stomach that in a country which proclaims liberty and justice for all, not many miles upriver from the Statue of Liberty, we find a ghetto such as Harlem.

Even the new housing developments are not going to help. People will still be piled into brick boxes and as James Baldwin writes "they'll still be living in a ghetto" and we may add . . . still living their same miserable lives.

These people lack one thing . . . purpose! I am thankful there are people like the Negens who dare to move in and work with them and tell them of man's purpose. Men who dare to say: don't build big barns, don't even *wish* for riches, because if that is all you try to achieve, the Bible says you're a fool!

We left Harlem in the car that had to be guarded during the church service, because someone had left a jacket over the front seat and the hubcaps were still on. We didn't know about this until after the service when elder Johnson told us that he had stayed with the car while we were in church. As we left, Rev. Negen came out of the side entrance to deposit a bag of garbage on the sidewalk. Since cans get stolen, only bags are used. He smiled and waved at us before he climbed the many steps to the fifth floor. We sped north until, after several miles we climbed up the cliff that separates western Manhattan from the slums below. Across the Hudson and into New Jersey we drove. We saw trees, and grass and for some reason it looked much greener than before.

"How was Harlem?" they asked me afterwards and I could only reply "You have to see it to believe it". For some reason or other a person cannot be the same after a visit to Harlem. It's impossnble. Even if you can't bring yourself to have a little compassion for your fellow men in the slums, you will at least be more thankful for the type of home you have.

. . . Will these children, 20 years from now, still be living in a ghetto . . . ?

THE WORLD AROUND US

UNITED STATES CATCH ELECTION FEVER

While looking at the world around us this past week, our neighbour to the south, who also happens to be the leader of the free world, drew much of the attention, as 5260 Democratic delegates met in Atlantic City to nominate their candidate for the presidency, cheered on by some 35.000 spectators and lobbyists.

American politics are an intricate and complicated affair for an innocent outsider, and possibly for a good many not so innocent insiders as well, but this does not preclude a genuine if somewhat baffled interest in the proceedings on our part.

Of course it was obvious, long before the meeting, who would be nominated for the office of president. As one columnist put it, the delegates had the choice between Lyndon B. Johnson and Lyndon B. Johnson, the man who was catapulted into power by the world shocking event that took place in Dallas, Texas on November 22, 1963.

The only "dark horse" was the nominee for vice-president. Notwithstanding the fact that rumors, speculations and sober reasoning all pointed to Hubert Humphrey as the only possible choice, the tension over the issue was purposefully kept alive untill the very last moment. It would have been a rather dull meeting if all the issues had been settled beforehand; not that they weren't of course.

Forty thousand people finally shouted, shrieked, roared and even wept their approval of the proceedings in an outburst of political enthusiasm of which the U.S. and the U.S. only have the monopoly. The frightful din was enhanced by the "music" of half a dozen bands and the "world's largest" electronic organ. Whatever else the convention accomplished, they certainly made "the world's most" noise.

The hopeful vice-president to be, speaking from behind a veritable battery of t.v. camera's said it was really great. If he meant the noise, it was, in typical American parlance, the understatement of the year.

But possibly he was referring to the fact that finally he got closer to his life's ambition than he'd ever been before: the presidency itself. Hubert Humphrey has tried for president or vice-president four times, during the past 12 years, the last time in 1960, when he was defeated by Kennedy.

He may also have been talking about the skillful way in which "the boss" had set the stage for the convention and for the election to come during the past nine months.

If anyone ever doubted Mr. Johnson's political acumen, that doubt has certainly been expelled by now. He no longer faces the nation as the man who almost by accident succeeded president Kennedy, but as a crafty politician and able administrator in his own right.

His personality may not evoke any of the adulation that came almost naturally to John F. Kennedy, on the whole the American public seems to feel that Johnson certainly knows how to get things done.

Speaking of Kennedy, one cannot help but wonder in how far Johnson's flat dismissal of Robert Kennedy, the brother of John Fitzgerald, will affect the coming election.

Politics are a rough and tumble affair anytime, almost anywhere. It has no room for sentiment other than the expediency of the moment awards it. President Johnson indicated quite clearly that he does not want to be associated with Kennedy legend which moulded itself so forcefully into the hearts of Americans. He must have a good reason for it. But could it be that there is a strong undercurrent of sentiment in the electorate which will affect him adversely in November?

Speculation about the outcome of an election is as useless as it is irresistable. At the moment all commentators, including America's most seasoned politicians seem to feel that the outcome of the struggle in favor of Lyndon B. Johnson is an almost foregone conclusion, even though many predict that it will not all be as easy as it looks now.

As stated at the outset, it is difficult, if not impossible, for an outsider to assess American political trends with any degree of accuracy. But we may have our sympathies, quite irrespective of apparent merit. When we listen to Lyndon B. Johnson exuding confidence, to the point of boasting of his accomplishments, we may be inclined not to give him our sympathy, as the soul of a child of God always resents boasting, period. His talk of the "great society" built by Democrats may be vaguely reminiscent of the boasts of another statesman, many centuries ago, by the name of Nebuchadnezzar. We may also dislike the juggling of figures in relation to his financial assets, which reportedly run in the neighbourhood of 14 million dollars but are officially presented to be only about 3½ million. And one could mention a number of other things.

On the other hand his opponent, Barry Goldwater's, language, when he talks about moral issues, such as fraudulency in government, the growing tide of filth and smut on the newsstands, the increasing criminality, may strike sympathetic cords in our hearts, his apparent extremism in other area's notwithstanding. Also his complete disregard for the god of the American age, Public Opinion, is heartening and refreshing.

But of course these are mere feelings of an innocent outsider, no more. And in the midst of it all, it is good to realize that the next president of the United States has already been appointed, not elected. As a matter of fact he was appointed before our world came into existence by no less than Jesus Christ himself, who still weighs the nations as in a balance and moulds the hearts of kings and rulers so that they serve his purpose, no matter what their personal policies and ambitions. It's really great, isn't it?

J. Vriesinga.

ON SECOND THOUGHT . . .

WHAT IS MAN?

by Cor W. Barendrecht

Man versus Science

Much has been said about man. Of writing about the mystery of his existence there seems to be no end. If all the books dealing with the question of what man is, were collected a giant library would be needed.

Scholars and scientists today know more about the human being than their colleagues in bygone days. Still they seem to be agreed on the truth that man knows very little about himself. A psychology professor remarks that we do not have the answers to the riddle of man, "We are just beginning to think of asking the right questions."

There is certain development in the encyclopedic knowledge of man. Increased insight into the physical structure of man usually was followed by a new revolution in thinking.

The biological sciences move through a number of stages in history. They are continually going through a process of theories. This repeated change has frightened some and made others skeptical.

The Skeptic

If, so the skeptic seems to argue, there is nothing definite about the sciences, also man and life in general are indefinite, and therefore must be relative. Consequently the skeptic loses faith in his fellow men and he is not awfully much impressed by absolute truths or eternal verities. The only thing he does not seem to doubt is his own doubting.

The Frightened

Those who — on the other hand — are afraid of science, may have good reasons to re-evaluate their values. Many have religious prejudices against science for fear that science may prove their religion wrong. Such fear is obviously not rooted in actual faith, but in opinionated beliefs. One may, for instance, absolutize his opinions to the point of giving them an authority which only divine principles can rightly claim. Anyone and anything that does not support his opinions is rejected by such a person.

An attitude like this one results from a personal feeling of insecurity and should not be related to actual Christian faith. In fact, it seems a rather irreligious attitude that refuses to recognize the God-created powers that are laid bare by men who are engaged in scientific work. Such an attitude also stems from a degree of ignorance. Science itself assures us that it is neither the purpose nor the office of science to prove religion wrong.

Scientism

A third category of people leans on the sciences as the last and only hope of the world. They are the ones who have been overwhelmed by the success of scientific experimentation. Words such as Scientism suggest that many have made science their religion. A Burmese physicist, upon being asked what he believed, answered, "I believe in science." The adherents to scientism take scientific conclusions for absolute, unqualified facts, rather than as supporting a thesis or a synthesis. Their religion is not mine. For one, it rests on the feeble basis of man's observation. For another, it has no other objective than man and his accomplishments. There is no relationship to a God of creation and redemption.

The Slander of Religion

There always will be religious opportunists. They are the ones who take advantage of popular beliefs and of mass psychology. One such speculative movement today would be the so-called Scientology, a mixture of scientific abstracts, religious speculation, and friction.

History teaches that religion has often been abused as a technique for political purposes. The infamous crusades to the Holy Land in the middle ages are one example of such abuse of religious beliefs. In recent history one could read the words "Gott Mit Uns" (Immanuel) on the belt buckle of the German soldier during World War II. In the name of God many a crime has been committed, many a prejudice uttered, many a false judgment passed, many an innocent person killed. In the name of religion wolves have entered the sheep fold, seeking to devour those of little faith.

Shun the World?

Must then the Christian shy away from the world around him? Must he ignore or fear the events of history? The answer must be a definite 'no'. For behind the events, and through the development of history, the Christian may clearly see the hand of Him who is the same yesterday, today and forever. Teenagers have sung it in the streets. Radio and television have broadcast it throughout the world. I mean that one-time top-hit, which contained truth about Jesus Christ. It says that "He's got the whole world in His hand." Be it added that no Christian will fall out of the hand of God by means of earthly powers.

What Is Man?

With these things in mind one ought not be shocked at the news released by chairman of Michigan State University biophysics department, Dr. Leroy Augenstein. Says he,

> Science is on the verge of giving us the ability to change man's thoughts for better or worse, to specify the heredity of an unborn child, to make spare parts for man.

These advances, he added, are forcing man to face up to the question of what he is and why he exists.

What is man, anyway? There is a strange urgency in the question when asked by a scientist. It compares to the urgency of a child who has been playing with his

mate, and suddenly sees the other as a fellow human being. Different in many ways as the other may be, the child begins to recognize that he is one kind with the other. In comparison, the biological scientist has studied man from all physical sides. But somehow, his scientific method has confined him to only that which is observable. He has been required to leave concepts such as God, soul, heaven and hell, out of his working vocabulary, since these cannot be studied scientifically.

The results of investigation and experimentation suddenly force man to face a question which could not enter into the rules of the scientific game. The question of what man is has been left to the philosopher and to the theologian. But now, it seems that those who considered the natural their specific premise, are faced, once again, with the supernatural in man.

Reverence Needed

Today not many would care to disagree with the observation that man is a religious being. Mrs. Murray, who is responsible for the controversy around prayer in the public school, will readily admit that man is very religious. Despite of her atheist creeds this lady is more of a religionist than the very religious people she aims to outwit.

It would be too presumptuous to think that science will change its methods in consideration of the existence of God, soul, or Jesus Christ. The Christian presupposition that man — regardless of color — is created in the image of God, is a statement of faith. It cannot and needs not be verified scientifically. Yet, a good deal of reverence for the dignity of man will be necessary among scientists to determine whether the breakthrough of new powers available will be used for diabolic purposes or for healing the infirmities of a suffering and suicide-committing race.

Cor W. Barendrecht.

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

DOCUMENT

THE ECUMENICAL MOVEMENT AND THE REFORMED ECUMENICAL SYNOD

by Dr. Paul G. Schrotenboer

When the Reformed Ecumenical Synod was organized in 1946, two years before the World Council of Churches was organized, none of the delegates could foresee the great proliferation of ecumenical activity which would occur in the period after the second world war. After two decades of advance, the ecumenical movement has assumed such proportions that this is now called the ecumenical century. To an ever increasing degree, ecumenically slanted thinking and writing is influencing the churches. One can call attention today to ecumenical weeklies, ecumenical conferences, ecumenical institutes, and ecumenical catechism, ecumenical weeks of prayer, ecumenical councils, and an ecumenical theology. There is also an ecumenical vocabulary and some terms such as 'dialogue' and 'koinonia' have sprouted golden wings.

Amid all this ecumenical activity and thinking, and at the same time, alongside of it, and different from it, stands the Reformed Ecumenical Synod. It is an organization which at first glance, seems to carry a contradiction in its name. Can an association of churches be both Reformed and ecumenical? (Can it maintain the Reformed Confessions and also take in the churches of the 'oecumene', the inhabited world?)

Admittedly, the RES attempts to do what the modern ecumenical movement has found to be impossible; namely, to combine ecumenicity with full confessional unity. Finding itself in the position where it had to choose between being ecumenical in the modern sense or being Reformed, Lutheran, Protestant or Orthodox, the ecumenical movement has chosen to be ecumenical, based on a confession that is both very brief and permits a wide variety of interpretations. The World Council would seem to have undisputed right to the term, ecumenical, but would not want to be known as Reformed, or Lutheran or Arminian, or Orthodox, or Liberal, or fundamental. All these are but facets of the ecumenical movement.

In this sense, the RES is not ecumenical. It began by being confessional. Before seeking for world wide scope, it established a basis which is as wide, but no wider than the Reformed Confessions. It declared that its foundation is as wide, and no wider than the authoritative Word of God. All this it did in 1946. On this basis it seeks to be ecumenical as far as possible. In its name, the word order puts "Reformed" before "Ecumenical". The modern non-Roman ecumenical movement has started to be ecumenical and then sought to be ecumenical.

Reformed churches generally, perhaps largely because they have always stressed that a united testimony needs a creedal unity of faith, have not been as active in ecumenical strivings as have some other churches. However, Reformed churches, even though some may have lost the sharpness of the vision of the Genevan Reformer who wrote to Bishop Cranmer that he gladly would cross seven seas to heal the ruptures of Christendom, do firmly believe and confess the one holy Catholic Church.

Looking at the Ecumenical Movement today from the perspective of the Reformed faith, one cannot fail to detect something in it that is not only commendable and necessary, but even worthy of the zeal that so many of its advocates display in pursuing its goals. The prospect of a united church of Christ, with a united testimony, forming a single front under the one Lord in the common hope of our calling, is enough to thrill the Christian's heart.

Just suppose that the goal of a united church could be realized. That the frustrations which the church's disunity causes on the mission and in evangelism could be eliminated. That the scandal of the church's disunity could allow the church to give all her time to make known the power of the cross. Suppose that with one mind and heart, Christians could fight the good fight of faith and do battle for the Lord against the common foe. He who catches the vision of a truly united church of Christ, one in faith, one in hope, one in doctrine, one in proclaiming the great deeds of God who called us into light, will not quickly turn away and be satisfied with the church divisions.

In the ecumenical endeavor, the stakes are high. There is only one church of God; Christ is not divided, but Christendom is. The scandal of our divisions does draw attention away from the offense of the cross. Mission converts do find it confusing that Protestant, evangelical churches, sometimes Reformed churches, cannot cooperate well on the mission field. Must this forever continue? Truly the vision of a united church, united in witness and service, should attract and keep the church's continuing attention. With its good of the unity of Christendom, the ecumenical movement has taken on a Messianic character. It catches the fancy and draws the heart.

True ecumenicity, Scriptural and Reformed, must be directed by the dynamic word of God of which the Holy Scriptures are the permanent deposit. The sessions and committees of the RES should provide opportunities for the Reformed churches to study in unison God's message in Scripture.

True ecumenicity, which seeks for a unity in doctrine and fellowship, in breaking of bread and in prayers (Acts 2:42), a unity based squarely upon an authoritative and infallible Word of God, may never tone down or disregard the continuing antithesis between faith and unbelief, lest the church lose the gospel power and we bring upon ourselves the displeasure of the Lord. Not, however, struggling with belligerence, but only with passion and obedience for Christ who established enmity among men out of compassion for those who lie in wickedness. As everywhere, so also on the ecumenical front, we must don the whole armour of God and put on our battle dress with prayer and courage. To this the RES is committed.

The Reformed church fathers like to commence their teachings on the church by referring to Revelation 17:14. We refer to it now at the end. The church is the community of men who accompany the Lamb who overcomes. They are "called and chosen and faithful". We are called and chosen for Christ has made the communion of the elect the body of Christ. There remains to be faithful, faithful unto the end when Christ will be exalted above every name, when we shall all be one and God will be all in all.

TEST CASE FOR FREEDOM

We hear often enough that this is a "Christian" society; it is generally assumed that this country was founded upon "Christian principles" and for practical purposes most people accept this generalization. There are certain principles of conduct and ethics which are part of Christian dogma, at any rate, which we can all accept and which we like to think govern our affairs.

It is strange, therefore, to find a professedly Christian movement under vicious pressure from sources which are the first to profess their moral superiority. That movement calls itself the Christian Labour Association of Canada and those sources are, mainly, organized labour and certain newspapers. We hold no special brief for this association, but a study of its regularly published organ, **The Guide**, makes us feel that, although it may be a bit cranky, it is fundamentally decent and rather courageously forthright.

The trouble is that the C.L.A.C. believes in the freedom of each man to work without being forced to join any association. Organized unions in Canada believe just the opposite. The issue had never been forced until a man named CLARENCE MOSTERT was recently fired because he refused to join the International Association of Machinists in Vancouver when his employer signed a collective agreement with that union.

The employer was not eager to let **Mr. Mostert** go but said it had no choice. However, **Mr. Mostert** displayed an inconvenient and disconcerting amount of courage. He demanded to see the constitution of the union in question and, after much opposition managed to do so. That constitution was so shot through with illiberality that **Mr. Mostert** and a good lawyer, along with the C.L.A.C. who are going to pay court costs, is going to fight his case right to the Supreme Court of Canada if necessary.

This will be the test case and it has been too long in coming. While newspapers such as the **Toronto Star** have consistently reviled the C.L.A.C., others throughout the country have supported **Mr. Mostert** and his present backers. It may be that a new day of freedom for the individual worker is about to dawn in Canada.

—The Kingston Whig-Standard

Ecclesiam Suam

By Wm. Suk

During the past two months there was no lack of news. Headlines all over the world indicated to a troubled mankind that there was no peace in sight yet and that things were going from bad to worse.

However, somebody did talk about peace. In his first major work Pope Paul VI, in his encyclical called "Ecclesiam Suam" or "His Church" offered his services as the Spiritual leader of the Roman Church, to act as a global peacemaker. As such it caught the imagination of many troubled people.

But another part of this same Encyclical is of far more importance, especially to us Protestants, because it deals with the unity of the divided Christians the way the Roman Church sees it.

After referring to himself as the head of the Church of God, he continues as follows:

> "We have the responsibility of ruling the Church of Christ, because we hold the office of Bishop of Rome and consequently the office of Succession to the blessed Apostle Peter, the bearer of the master keys to the Kingdom of God, the Vicar of the same Christ who made of Him the supreme Shepherd."

Another passage reads:

> "It distresses us to see how we, the promoters of such reconciliation, are regarded by many of the separated brethren as being its stumbling block, because of the primacy of honor and jurisdiction, that Christ bestowed upon the Apostle Peter, and which we have inherited from him.
>
> "Do not some of them say, that if it were not for the primacy of the Pope, the reunion of the separated Churches with the Catholic Church would be easy?
>
> "We beg the separated brethren to consider the inconsistency of this position not only in that without the Pope the Catholic Church would no longer be Catholic but also because, without the supreme, efficacious and decisive pastoral office of Peter, the unity of the Church of Christ would utterly collapse. It would be vain to look for other principles of unity in place of the one established by Christ Himself."

In these few passages of Pope Paul's first encyclical, he has left no doubt as to where he and the Roman Curia stand on the issue of the by many so much desired Christian Unity.

We can be grateful for the clear language of the contents, not because we welcome its stand, but only because it becomes crystal clear from this encyclical to any doubting Churchman, the irrevocable position Rome has taken on the Supremacy of the Papacy, the main stumbling block on the road to unity, as the Pope refers to it himself.

This encyclical leaves no doubt on what terms the Roman Church visualizes this unity and as such this first major work of Pope Paul came to us, if you pardon the expression, on wooden shoes and not on slippers. We need only read it once and we will know what is expected of us.

We, of the Reformed faith, fortunately have been very cautious towards Rome's attentions and intentions, but it is well for us to take heed, because also within our walls we sometimes are given to understand that a real change is taking place within Rome.

The first step towards unity has to be the removal of the Papacy, because with it unity is not only hardly possible but entirely out of the question for Christians who only hold as infallible the Word of God as it comes to us through the Scriptures.

With Dr. Boetner, author of the splendid book "Roman Catholicism" we say:

> "The doctrine of the primacy of Peter, is just one more of the many errors that the Church of Rome has added to the Christian religion. With the exposure of that fallacy the foundation of the Roman Catholic Church is swept away. The whole papal system stands or falls depending on whether or not Peter was a Pope in Rome and neither the New Testament nor reliable historical records give any reason to believe that he ever held that position or that he ever was in Rome."

This encyclical must have come as quite a shock to many leaders of the World Council of Churches and others, who would welcome ecumenical union with Rome as long as the authority of the Pope would only be held valid for Roman Catholics.

In conclusion we may say, that although we should be grateful for any hopeful signs of changes within the Roman Church (and they are indeed present), we should never forget, that these hopeful signs apparently are far from sanctioned by their so-called Spiritual leader.

Let us pray that the Holy Spirit may blow through that Church, because only God Himself can bring about a return to the Scriptures.

And let us as His Church continually search the Scriptures, because only then can we be saved from wandering away from the truth as Rome did.

St. Catharines, Ont. Wm. Suk

Fair Stands the Breeze for Nova Scotia

Proud Province on the Move

STORY BY: JOHN OUGH
PHOTOS BY: GAR LUNNEY

Bounded by scenic beauty, foaming Atlantic rollers and the surge of great tides, Canada's year-round eastern threshold — Nova Scotia — is full away for the future. With course drawn clear on a brand-new, multi-hued chart of industry and business, the province's 760,000 population is producing more than ever before. As new vigor and outlook spur technological advance and resource development, the province's steel, fish, auto, agricultural, mineral, electronics, construction, forestry and other varied industries have boosted Nova Scotia's total value of production to $1,000,000,000, — solid economic indication that this picturesque province looks attractive also to hard-headed businessmen and modern industrialists. In Nova Scotia the tide of business is on the flood, the engines of industry at full-ahead.

New Volvo automobile plant in Dartmouth employs 115 local workers who have developed new skills and craftsmanship to produce 3,000 cars per year.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

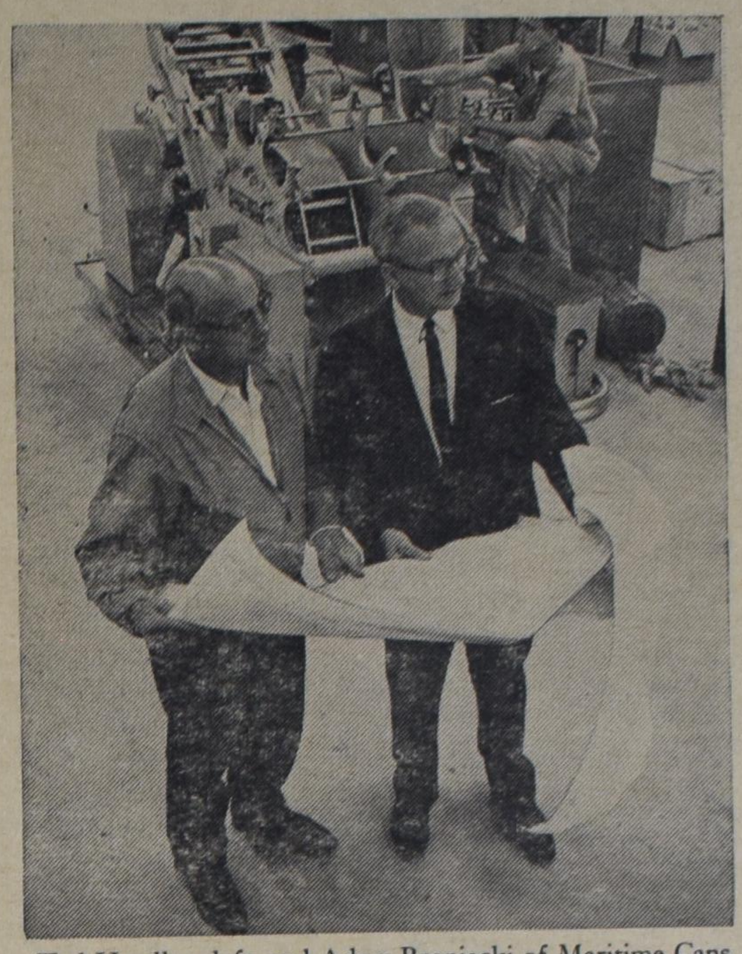

Ted Hoadley, left, and Adam Broniecki of Maritime Cans Ltd., discuss plans in new plant under construction.

Running free before a freshening wind of progress, Canada's most eastern mainland province — Nova Scotia — is feeling the exhilarating lift of the booming sixties under her stern. Across the province's 21,000-square miles of wilderness beauty, rugged coastline, smooth highways and pastoral farmlands, a dynamic force is blowing strong — industrial incentive. Sparked by men quick to see the changing pattern of the modern world, the flexing of Nova Scotia's industrial muscles is an exercise in provincial expansion that involves new innovations for vigorous growth and sweeping developments for boosting the basic commercial framework.

Aware of its advances as an industrial centre of Canada, (it is 1,000 miles nearer to European markets than Ontario, has shipping facilities that are open the year round, a geographical location that puts it next door to the enormous Atlantic consumer markets of the United States and possesses ample power and modern transport links), Nova Scotia is heading towards a beckoning skyline stretching across the trading horizon of the future. Today, new factories are already in business or under construction to join established plants in producing a variety of goods.

Nova Scotia is also the scene of new developments in the fields of science and technology of international interest. A fine institute of oceanography, superbly equipped with everything including large specially-designed deep-sea research vessels than can probe the oceans of the world, up-to-date university facilities to attract students from many lands, and a proposed nuclear power plant at Glace Bay are examples of how the vitality of scientific advance is already part of modern Nova Scotia.

Rich in certain minerals and natural resources (being Canada's leading producer of gypsum, barite and coal and second in pure rock salt), the province also holds great promise in the base metal field and the search for additional wealth has recently gone offshore as geophysical explorers make a scientific scrutiny of surrounding ocean areas for rich petroleum deposits.

As this new thinking and energy comes to Nova Scotia to be welded with traditional virtues of hardiness, independence and adventurousness, as new buildings rise high with the nourishment of commercial growth and increased business, as material signs of progress become evident on all sides, so then does this province of pictorial beauty look with increased confidence to the dynamic world of the future.

Halifax Shopping Centre, above, is ultra-modern with enclosed shopping arcades, banks, department stores and supermarkets. Buying power of Nova Scotians is increasing sharply as per-capita incomes rise.

In new $8,000,000, highly-automated fish plant in Lunenburg, a girl packs fresh fillets.

In Halifax—renowned as a seaport across the oceans of the world—a ship's hold is loaded with exports. Harbor is ice-free all year, handles nearly 9,000,000 tons of cargo and more than 3,000 ships annually.

Let's Play Chess

Editor: Mr C. HESS

FIRST SERIES OF SEPTEMBER PROBLEMS

No. 124

Author: P. H. Törngren

Black: 2 pieces

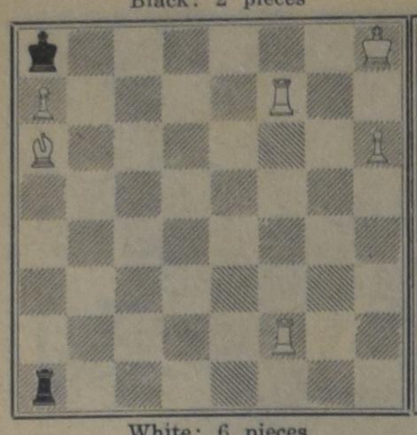

White: 6 pieces

White to play and mate in 3 moves. (3 points)

No. 125

Author: C. Fitch

Black: 7 pieces

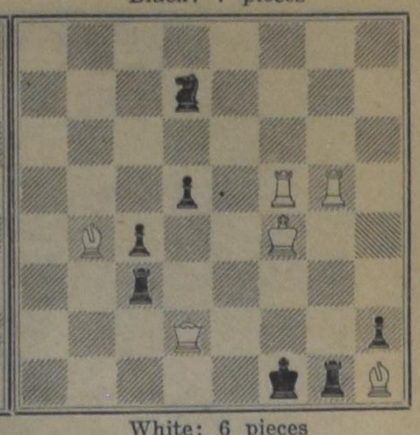

White: 6 pieces

White to play and mate in 2 moves (2 points).

NOTES:

1. Mr. Törngren does not need many pieces for his problem. Do you remember No. 115? This one is more difficult. How can White get rid of that black Rook without ending up in stalemate? The full solution should be sent in.
2. No. 125 is a difficult two-mover. The key-move is sufficient.
3. Do not send solutions before the second series of the month have been published.

SOLUTIONS JULY PROBLEMS

No. 116 (Carpentier)

This problem has a hidden trap. At a first glance promotion of the white Pawn seems to be necessary and it is also evident that the Pawn has to become a Knight. The solution is: 1. PK6-7/N, thr. 2. N-B7 ch and 3. N-B6 checkmate. However, this solution is not complete. Some of our contestants overlooked the only variation: 1. —, PN3-4 or K-R2; 2. N-B6! and 3. N-B7 checkmate.

No. 117 (Sybolts)

This regular two-mover was not difficult to solve. 1.Q-B8, tempo. 1 - , KxP; 2. Q-Q6 mate; 1 - , K-B3; 2. Q-B5 mate; 1 - , K-K3; 2. B-B4 mate.

No. 118 (Kubbel)

The black Queen is the centre of this problem. The lady has to defend two squares at the same time because White could mate the King by NxP or NB-N4. The key-move is to be done by that same Knight although the situation does not change for the Queen, for after 1. NB-K4 she has to cover two other squares: Q3 against the Bishop and R4 against the Rook. 1 - , Q-Q5 ch does not help because of 2. BPxQ mate 1 - , P-Q3 does not help either because of 2. RxP mate. An interesting problem.

No. 119 (Layer)

Most of our contestants discovered what Mr. Layer had in mind. 1. N-K7, thr. 2. R-Q5 mate.

CORRESPONDENCE

Mr. R. D., Belleville. Thank you, Sir, for that problem. Would you please look at it again? As far as I can see, eleven different solutions are possible. That is really too much for our corner. Did you perhaps mean it as a trick?

Cross Word Puzzle

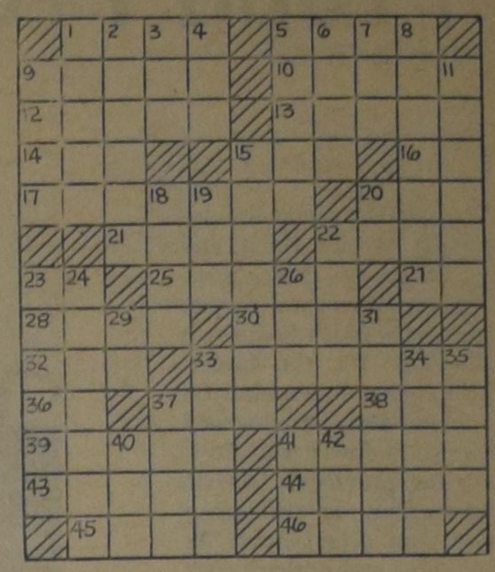

1. Lath
5. Music character
9. An arctic bear
10. Sign of the zodiac
12. Wing-shaped
13. Live coal
14. A rotating piece: mach.
15. Crown
16. Tellurium: sym.
17. A vanishing profession
20. Astern
21. Scorch
22. Adhesive mixture
23. Wire gauge: abbr.
25. Change
27. Left side: abbr.
28. Sandarac tree
30. Dry
32. Nocturnal flyer
33. A kind of coal
36. Like
37. Heavy weight
38. Harbor
39. Fool
41. A wire "rope"
43. Core
44. Eyes
45. A heavy wagon
46. Honey-gatherers

DOWN

1. Pert. to the sun
2. Beasts of burden: So. Am.
3. Switzerland river
4. Attempt
5. Lucid
6. Flaccid
7. Subside
8. Peevish
9. Agreement
11. Rugged mountain crests
15. Sure
18. A juicy fruit
19. Chum
20. Man's nick-name
22. Broad smile
23. Ohio river
24. Seized
26. Unit of work
29. Close to
31. Small, narrow trowel
33. Majestic
34. Stories

Saturday's Answer

35. Buds of potatoes
37. Hartebeeste
40. Rowing implement
41. Cereal spike
42. Mature

ANSWER

to last week's

Cross Word Puzzle

No Special Favours For Quebec

A survey of Canadian weekly newspaper editors just released by the syndicated MacDuff Ottawa Report showed strong reader rejection of a special role for Quebec in Confederation and underlined the vast difference between English and French Canadian opinion on what Quebec's role should be.

The MacDuff Survey on the Confederation Crisis covered 202 weeklies of greater than 1,000 circulation excluding only French language papers in Quebec. Editors were asked to express their own opinions and what they believed the opinions of their readers to be. Answers came from 45 per cent of the survey forms sent out and representing newspapers with a total circulation of over 950,000.

Other conclusions: The Confederation crisis rated high coverage in weekly newspapers but there was sharp criticism of how the daily papers handled the story; greater concern was expressed about the fate of Confederation than there was knowledge about Quebec's quiet revolution; only 50 per cent of editors felt their readers did not think it would happen.

"Essentially, the overall position on separatism may be summarized quite briefly," the survey said. "Most editors and their readers don't think separation is the reasonable course to follow. As they expect the reasonable course will follow, they don't think separation will actually happen."

In answer to a question as to whether Quebec should be treated differently from other provinces because she is the guardian of French-Canadian culture, 68.2 per cent of the editors said they thought their readers would not accept this view. The survey said this revealed the vast difference between present English and French Canadian opinion.

It quoted some editors as answering in the same breath that they did not want to rob French Canadians of their heritage but they should not have special treatment and privileges. The heavy negative vote to a special French Canadian role arose less from antagonism than from concern for Canadian unity, it said.

"Just as the French Canadian apparently feels that 'one Canada' means the Anglicisation of French Canadians, so a strong majority of the rest of Canada appears to feel that a special role for Quebec represents some sort of an effort by the Quebec French-speaking minority to impose its wishes on the majority."

The survey showed 44.8 per cent of weeklies carried editorials on the crisis during the year preceding April 1964, a larger number than those devoted to Canada's role in the world, defence, the Canada Pension Plan or income tax. The survey said that since weeklies usually concern themselves with local affairs, the coverage was unusually high.

Just over 50 per cent of the editors thought the crisis was getting sufficient coverage by daily papers and other media but criticisms included biased and unobjective stories and too much publicity given to crackpots.

The editors also said there was insufficient backgrounding of stories, too much sensationalism and inadequate perspective on the situation. Of the editors responding, a large 78.7 per cent thought there were inadequacies in the coverage.

Only 28.1 per cent of the editors said they thought most of their readers were concerned about the fate of Confederation. But an even smaller number, 14.1 per cent, said they thought their readers had any real understanding of the quiet revolution in Quebec. Most of the editors (68.7 per cent) thought most of their readers did not believe Quebec would separate but only 50 per cent said most of their readers would care.

However, in expressing their own opinions, most of the editors (70.8 per cent) said Quebec would not separate and 75 per cent expressed concern about whether or not this would happen.

The Survey aroused enormous interest, mainly from British Columbia and the Prairie provinces as well as in Ontario and English Quebec. The least interest was from the Maritimes which provided slightly more than 25 per cent rate of response and from foreign language weeklies which provided less than 20 per cent.

"The unbelievable phenomenon of a 45 per cent response factor through direct mail will be fully appreciated when one considers what happens to most direct mail received by busy editors," the comments to the survey noted.

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(52)

Presently R.P. and Willie came in, smiling and shuffling awkwardly about the bed. Chris looked at them, and closed her eyes, hating them. For in their faces, she saw the thing that had cost her her love.

* * *

"How long have I been sick? she asked Jansie one morning, when, after a good night, she awakened curious and interested in herself. "Have I been sick very long?"

"Three weeks, Chris," Jansie answered. "You've been a mighty sick girl, too. You've had me worried."

Chris sighed, and was conscious of the sleeves of her clean cotton nightgown about her thin wrists. Things like clean sheets and the taste of soup, and sunlight across the bed, were suddenly delicious. "I'm better now," she decided aloud. "I'm much better!"

Jansie sighed. "Try to rest, then, Chris. Rest and don't think. There's time for that later."

Jansie went away, back to the kitchen, and Chris lay listening to the sound of the shuffling footsteps on the kitchen floor.

And she thought of Jack.

How could I have expected to come out of this, she thought without rancor, *out of a shanty, and a family like Paw and Willie — to marry a man like Jack?* But at the thought of him, of his laughter, the feel of his hair under her fingers, of his lips against hers, the sound of her name in his voice, her heart turned sick and weak with hurt. *I'll love him always,* she thought wearily, and tears of weakness lay against her cheek. *He'll be here, hurting my heart, until I die!*

"Chris," Jansie's voice was soft and hesitant, "Chris, I want to ask you something."

Outside, the noontime lay voluptuous over the prairie. Chris was stronger now, and the pillows at her back felt bracing and right.

Janse sat across the room, her long hands busy with knitting.

"What is it, Jansie?" Chris asked, and her eyes were on the crippled woman.

"Chris, are you in trouble?"

Startled, Chris stared for a moment at the small, hunched figure, then her smile dimmed to tenderness. "No, Jansie," her voice was quiet, "I'm not in trouble the way you mean. No," she said half to herself, and her voice hardened. "There was never even that between us. You see," she looked at Jansie with bitter eyes, "I thought I'd get married. I wish now," she said grimly, "that I'd at least—"

"Oh no!" Jansie's cry was hurt and sudden in the room. "Don't say such a thing, Chris!"

Chris laughed harshly and turned over to rest a cheek on her hand. "Why not, Jansie?" she asked coolly. "What would anyone expect of Chris Sanders, whose own father gave her away, and whose brother was Joe Sanders?"

Jansie made no answer, but her eyes were sick.

"Jansie," Chris was studying the ceiling of the bedroom as she went on, "why haven't you asked me what happened to me? Her voice rose in the quick irritation of illness. "Why do you just sit there day after day, knitting, knitting, knitting, and being as patient as — Job! Why don't you ask me what happened?"

Jansie's long fingers trembled a little on their work, but her voice was quiet as she answered. "I did ask you if you were in trouble—" she remembered the girl, "but—"

Chris laughed again. "I answered you, didn't I? No, I'm not in trouble but I hurt — here —" Her lips trembled childish as she laid her hand against her breast. "I think I wanted to die that day when I saw the paper."

"Yes," Jansie answered. "I know, honey."

Chris raised herself to a shaking elbow, and glared at the crippled woman. "How do you know?" she demanded. "How can you know what happened and how I feel?"

"Carl David was here," Jansie answered simply.

Chris fell back against the pillow and tears of exhausted weakness and surprise smeared down her cheeks. "When did he come?" she asked. "And why?"

Jansie laid her face on her lap, and folded her hands. "He came," she said quietly, "a few hours after the funeral. He tried to get here in time for the funeral itself, but his train was late. You were delirious that night, and he didn't get to see you at all. But we talked for awhile, and he told me all about this man you planned to marry, and all that happened!"

Chris was crying weakly, and the tears ran unchecked down to the pillow. "I wish I could have seen him," was all she could manage to say.

Jansie studied the girl for a long moment, then getting up, she went to the bureau drawer and brought out a small packet of letters. "These came while you were sick," she told the girl. "Some of them are from Carl David, one seems to be from your roommate, and I don't know about the others."

Chris picked up the packet and spread it fanwise before her. "Yes, one is from Ray." Her voice was still husky from tears. "Three from Carl, and—," she looked at a pale blue envelope with precise little handwriting, "this one is from Miss Ennie. This last one," she held up a long, official-looking enevlope, "is from Dean Evans, I think."

She let the letters fall unopened on the sheet and fell back against the pillow. "Why are women so foolish, Jansie?" she said in a listless voice. "I halfway hoped one letter would be from him! I just can't seem to get it through my head that he must be on his honeymoon!"

Jansie sat, her hands busy again and her dark face deeply troubled, but she made no answer. There was none to be made.

"Jansie," Chris said at last out of the silence, and her glance went through the window to the well across the road, "it would have made a lot of difference if that well had made us rich before — before —"

Jansie frowned and her face was suddenly stubborn. "It wouldn't have done no good," she insisted. "Money wouldn't have made Joe good."

Chris turned her head and her eyes were sardonic. "No?" she said coolly. "He wouldn't have had to kill to get it, then, Jansie."

Jansie sighed out of the troubled depths of her heart. "It ain't no answer, money ain't," she said defensively. "It wouldn't make me straight and," she grinned a little, "good-looking! It wouldn't bring Joe back, and it wouldn't make Paw young. It wouldn't make Willie smart!" Then her voice dropped on a note of hesitation. "I don't know that it would even have meant much to you if you'd had it in time to marry that fellow, Chris!" she said gently. "If he was that kind, he must not have been—well—"

"Much of a man." Chris finished the sentence for her. "No, I can see that, Jansie," she agreed, and her eyes were hard. "In fact, I guess he isn't much of a man. I lie here, day after day, telling myself that, and telling myself all the bad things that I can think of about him, and yet," she looked at Jansie and her face was defenseless, "I go right on loving him, and hating myself for doing it!"

Jansie sighed and got up to walk slowly to the window. "I almost wish," she said thoughtfully, "that that old thing over there would come in a gusher. Just so's you could have the satisfaction of showing that fellow, Chris?"

Chris smiled ruefully. "I do too," she admitted, "but really, what good would it do, now?"

Still, there was a wry hope in her voice.

"Well," Jansie shrugged, and turning away from the window, glanced at the unopened letters still lying on the bed. "Wishing won't do it, and don't you want to open them letters, Chris? See what people have to say?"

Chris nodded indifferently. "You read them to me," she suggested.

Jansie shook her head. "No, I ain't so good at reading other people's writing, yet," she said humbly. "I do pretty good with yours and Mr. Robertson's," and Chris did not see the quick flush of pleasure with which Jansie pronounced the preacher's name. "He wrote me after he left here. But I'm still pretty slow on other writing, so—." She stood up and gathered up the small pile, "I'll just put them back here until you feel like reading them."

Chris made a shamed effort to come out of her self-absorption. "What does Mr. Robertson have to say in his letters?" she asked, turning over on her side to smile gently at Jansie. "He's in China by now, isn't he?"

Jansie picked up her knitting with unsteady fingers and cleared her throat. "Yes, that's right," she said almost brusquely, then, pressed by the unbearable pressure on a woman to talk about the man she loves, she added, "He's working too hard, though, I reckon."

"I'll tell you, Jansie." Chris' eyes were tenderly wise, "Why don't you get his letters and read them to me. I'd like to hear them."

Jansie flushed and her eyes did not look up from her work. "Well, there ain't but one, so far," she admitted, studying her stitches intently. "It's a mighty long ways to China. Letters take time to come, you know."

"Of course it's a long way," Chris agreed softly, "and I think it's wonderful that he had time to write at all! Missionaries are very busy people, and he must like you very much, Jansie."

The hunchbacked woman flushed a deep crimson, and getting up, went to the bureau. There she fumbled and fumbled until it dawned on Chris that she was to look away. So the girl glanced, with ostentatious casualness, out of the window, into the sunlit summer day. When she turned back, Jansie had her letter in her hand. And her Bible lay on top of the dresser. *She's keeping it in her Bible,* Chris thought. *It means that much to her!*

Jansie sat down, and unfolding the almost-frayed pages, read aloud. It was a long letter, full of friendliness and the gossipy details of his daily life. "'You see, Jansie'" he wrote, "'How fine it is to be able to read! Here I am, away off here in China, talking to you, away down there in Texas! And all because you learned to read. Now aren't you glad that you did?'"

Jansie looked up, and Chris nodded. Then the crippled women read on, "'This new station here in the interior was so desperately needed!'" the letter went on, "'There's so much to be done, so many miles of territory to cover, so many thousands to be reached—and by three of us! Helen and Dillard Jameson, my co-workers, are grand people, though, and I couldn't choose finer folks to be isolated with. Dillard is a doctor, and Helen helps him in our dingy little clinic, though she herself is not well, just now.'"

"'We could use ten missionaries out here and all of them would be overworked. Sometimes I go to bed at night so tired that even the lumpy places in my bed feel wonderful! I'm not so fat as when you saw me last—'" Jansie raised troubled eyes, "He wasn't fat then," she remarked. "'But Dil says it will do me good to tone down a little!'"

"It does sound as if he were working too hard," Chris agreed, but her sympathy was really for the defenseless dark eyes before her.

(To be continued.)